

PRESA ORTODOXĂ

număr semnal

Iuda

sau destinul europeanului ateu
pag. 17

De ce

nu putem crede în Gardasil
pag. 36

Reeducarea românilor

prin Institutul Cultural Român
pag. 13

Despre români și România

cu părintele Dionisie duhovnicul
pag. 40

Cuprins

număr semnal

Întâmpinare către cititor	3
Editorial	4
DUHUL SĂRBĂTORII	
Mircea Vulcănescu – Gânduri de Crăciun	6
AL OPTULEA VEAC	
Despre cum pregătește CERN-ul apocalipsa	9
Instituționalizarea reeducării românilor prin Institutul Cultural Român	13
Iuda sau destinul omului european ateu	17
Hristos încă mai are răbdare cu noi sau despre taina prezenței icoanelor în școli	18
Criza ca pretext pentru o guvernare mondială	20
De ce Parlamentul European se edifică după modelul Turnului Babel	24
Obama – repetiție pentru liderul mondial ce va veni	26
Cauzele cancerului	30
Dragostea doamnei Albright sau despre cum se sterilizează poporul român	32
De ce nu putem crede în Gardasil	36
Sub pielea oii se ascunde fiara	39
Lumea arde. Pricepeți asta?	39
CUVÂNTUL DUHOVNICULUI	
Despre români și România cu părintele Dionisie, duhovnicul de la Sfântul Munte	40
ÎN ACTUALITATE	
Actualitatea în Biserică	48
Actualitatea laică	58

Întâmpinare către cititor

Presa Ortodoxă intenționează să stabilească o relație cât mai deschisă cu cititorii. În acest scop, am gândit ca revista să aibă pentru cititorii săi mai mult decât o simplă rubrică dedicată dialogului curent, punctual, cu cei care vor scrie pe adresa redacției.

Cu alte cuvinte, dorim nu numai să răspundem, pe scurt, întrebărilor ridicate în cadrul corespondenței cu dvs., ci chiar să abordăm tematici ale revistei construite în jurul acestor întrebări. Considerăm că este nevoie de acest fel de lucrare, deoarece trăim într-o lume a bombardamentului informațional, în care există o inflație a cuvântului, ce are drept consecință sentimentul lipsei de repere fundamentale și de relativizare a adevărului. Este nevoie, astfel, de o recuperare a valorii *cuvântului* și a comunicării dintre noi.

Societatea în care trăim este construită pe „principii” care contrazic profund și, din ce în ce mai mult, izbitor de fățiș viața trăită în rânduiala și binecuvântarea lui Dumnezeu-Atotțiitorul. Legile anti-creștine sunt promovate agresiv, se organizează campanii de vaccinare în masă cu produse controversate ce pun în pericol sănătatea copiilor, suntem copleșiți de tot felul de „reglementări” și para-reglementări care, sub motivul civilizării și al modernizării, de fapt caută să ne uniformizeze după măsura „omului global” sau „european”. Spațiul public este invadat de această ofensivă brutală a unor forțe, obiceiuri

și practici care sunt străine, în ultimă instanță, înseși firii umane, nu numai poporului nostru.

Există, așadar, o realitate de zi cu zi în care ne zbatem și în care ne străduim să trăim după credința lăsată nouă cu preț mare, cu sângele lui Hristos și al mucenicilor. De cealaltă parte, există o realitate confecționată de mass-media, de oficialii instituțiilor publice, care ne formatează într-un mod cât mai convenabil pentru ca nu cumva să ne împotrivim „evoluției”, „progresului” care ni se promite în această „minunată lume nouă”.

Dar nu toți oamenii s-au resemnat să trăiască vegetativ, nu toți acceptă să trăiască după cum li se spune pe toate căile de către prea mulți oficiali, nu toți vor să se înstrăineze de rânduielele, cuvintele și învățăturile Bisericii. Cu acești oameni care nu au renunțat la lupta cea bună, care au frământări și care își ascultă conștiința, care caută răspunsuri la problemele actuale, la problemele de credință, de educație, de mod de viață, *Presa Ortodoxă* dorește să stabilească o comunicare vie, un dialog în care cuvântul să prindă și, mai ales, să dea viață.

Așteptăm, așadar, scrisorile dvs. pe adresa redacției, nădăjduind să venim, după pricepere, în întâmpinarea nedumeririlor și a întrebărilor.

Redacția PRESA ORTODOXĂ

Editorial

Prin botez am primit harul curățitor, iar prin ungerea cu Sfântul Mir ne-am împodobit cu toate darurile Duhului Sfânt, dar această binecuvântată stare lăuntrică a rămas nelucrătoare în noi, fiindcă suntem creștini doar cu numele. Trăim într-o lume de confuzie și libertinaj, de păcat. E o rușine să fii credincios, e demodat să fii moral! Omul botezat, pentru a se mântui, trebuie să trăiască în Duhul Sfânt toată viața, or noi tocmai asta n-am izbutit. Am crezut, ne-am rugat, am păstrat credința, am suferit, dar pentru a te uni cu Hristos este necesar să te curățești lăuntric prin spovedanie, și să te înnoiești prin Sfânta Împărtășanie. Conștient deci și cu toată stăruința să te faci purtător al sfințeniei Lui, al nemuririi Lui. Trebuie să înfrunți păcatul până la sânge. Așa te naști din nou. Nu există cale de compromis. [...] Iar cei ce cred în el trebuie să mărturisească adevărul de conștiință chiar dacă vor fi martirizați. Oare Fiul lui Dumnezeu nu a fost ucis ca dușman al neamului Său? (I. Ianolide, p. 141-142)

Din adâncurile suferinței care curățase ca focul aurul sufletului său, Valeriu Gafencu ne transmite profetic cele două condiții ale supraviețuirii și renașterii neamului românesc: o trăire autentic creștină și Adevărul. „Trăiți cu ochii la Hristos”, ne îndeamnă Valeriu, „trăiți precum trăiau primii creștini și iubiți adevărul; căutați adevărul, hrăniți-vă cu el, suferiți și muriți pentru El!”

Din păcate, cu cât trece timpul, viața noastră devine tot mai lumească. Ochii ne sunt atrași adesea de modă, de lumina ecranului televizorului și de fascinația internetului; mintea ne este intoxicată de o mulțime de informații derizorii, de nimicuri ridicate de media la rang de eveniment; urechile ni se pleacă la tot felul de bârfe privind viața mondenă a nu știu cui; iar inimile ni se îndulcesc adulterin cu aluzii erotice, chipuri dezgolate, plăceri pregustate cel puțin imaginar. Lumea cu cele ale sale se face tot mai stăpână pe sufletele noastre, încât nici nu mai conștientizăm cât ne-am îndepărtat de Hristos, de o autentică viață creștină. Urmează durerile: suferința psihică, golul unei vieți secătuite de plăceri și lipsă de sens, un stres căruia nu-i mai vedem

sfârșitul și bolile.

Lumea românească în ansamblul ei este tot mai mult prizonieră unei existențe lipsite de adevăr și tributară minciunii. Revărsându-se dincoace de granițele lumii TV, minciuna ne inundă casele și mințile, încât nu mai știm să fim sinceri nici când dorim cu tot dinadinsul aceasta. Pentru că nu mai știm cine suntem, nici sinceritatea în cadrul vieții de familie nu e lesne de realizat. Și prin aceasta ne înstrăinăm tot mai mult de cei apropiați și, mai grav, de noi înșine. Și aceasta pentru că numai adevărul ne este familiar și ne familiarizează, numai adevărul ne unește.

Dar a cunoaște și a trăi adevărul în zilele noastre a ajuns să fie un lucru tot mai complicat. Minciuna oficializată ne înconjoară de peste tot: minciuna politicianului, a științei de popularizare, a drepturilor omului, a publicității, a medicalizării pe alocuri ucigașă, a asigurărilor, a împrumuturilor bancare, a alimentelor identic naturale, dar cancerigene, a ecumenismului sincretist dizolvant pentru dreapta credință, a campaniilor de tip „dreptul la alegere”,

adică la a ucide și la perversiuni, a nondiscriminării minorităților, dar cu condiția discriminării majorității. Și lista minciunilor „instituționalizate” poate fi întocmită străbătând aproape toate domeniile vieții politice, sociale, culturale și religioase ale societății actuale. Noua realitate ni se dezvăluie ca o lume artificială, croită parcă după cea de la televizor, o lume a identicului natural în care omului, deși i se promite fericirea și toate drepturile, i se interzice accesul la natură, la adevăr și în cele din urmă la Dumnezeu.

Într-o astfel de lume nu mai este deloc simplu să trăiești viața creștină pe care Valeriu Gafencu ne-o indica drept unica soluție. Privim comunități creștine în care oamenii nu se mai cunosc între ei, observăm că instituția familiei se află în criză, iar noi, ortodocșii, nu avem mijloace de comunicare la nivelul întregii țări unde să aflăm adevărul, *un loc comun* de gândire și viețuire autentic creștină. Acesta este contextul în care apare *Presa Ortodoxă*, o

publicație care nădăjduim că se va reprezenta un for de conștiință autentic creștină, locul în care se pot întâlni cei care caută și iubesc adevărul.

În esență, *Presa Ortodoxă* constituie o încercare de a configura o reflexie, o înțelegere creștină a lumii în care trăim. Am dori ca această *înțelegere* să nu fie o critică distantă, intelectualistă a unei stări de lucruri, ci să devină un prețios temei în viața comunităților ortodoxe românești, de fapt, un reper ortodox în și pentru lumea de azi.

Suntem conștienți că întreprinderea pe care ne-am asumat-o nu este deloc simplă. Adevărul este cel mai mare dușman al minciunii și al tuturor celor care-i slujesc. De aceea vom stârni probabil împotriviri mari, însă avem credința că în măsura în care ne veți fi alături în desfășurarea acestei mărturisiri creștin-ortodoxe, Dumnezeu ne va întări. Căci prin El am primit curajul să pornim la această lucrare, atunci când I-am auzit îndemnul: „*Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!*”

Gheorghe FECIORU

Fericitul martir Mircea Vulcănescu

GÂNDURI DE CRĂCIUN

Pentru Nașterea Domnului am ales să publicăm câteva extrase din două scrieri ale martirului și filosofului creștin Mircea Vulcănescu. Prima dintre ele, intitulată, în original, „Crăciun 1935”, a fost scrisă în cumpăna vremilor ce anunțau un al doilea război mondial. Ajunge să înlocuim 1935 cu 2008 pentru a ne asuma privirea neliniștită pe care Mircea Vulcănescu o aruncă asupra lumii. Cea de-a doua scriere este extrasă din originalul „Gânduri pentru Nașterea Domnului. Însemnări pentru o metafizică a Bucuriei” și a fost aleasă pentru mișcătoarea chemare la nădejde și împlinire întru Hristos. Hristos se naște, slăviți-L!

Crăciunul în cumpăna vremilor

Îmbinând ritmul nădejzii omeneste în rânduiala mișcărilor lumii, creștinătatea sărbătorește Crăciunul la răsturnarea crugului ceresc, odată cu începutul creșterii zilelor asupra nopților.

Crăciunul! Zi de plinătate și belșug, în care vestea bună se împlinește, în care nădejdea de mai bine a omului își află chezașie – ce stranie îmbinare de înțelesuri descoperă omului!

În ceasul ales pentru numărătoarea neamurilor pământului, Dumnezeu este de față. Domnul Slavei, al plinătății și al tăriei își ține făgăduiala mântuirii omului, apleacă cerurile spre pământ, ca să îl ridice spre Sine, se întrupează. Și, făcându-se Om, ia chipul săracului și Se naște-n ieslea vitelor, căci – spune Evanghelistul, vorbind de Maica Domnului și de Iosif – nu mai era loc în han și pentru dâșii. Steaua Lui se arată magilor Chaldeei care-i aduc aur, smirnă și tămâie, iar pe Irod îl umple de mânie. Îngerul se arată atunci în vis lui Iosif, poruncindu-i să ia Maica și pe Prunc și să

fugă în Egipt. Iar ceata îngerilor se arată păstorilor la turme, înspăimântându-i cu strigătul ei de slavă întru cei de sus și de pace între oameni și bună învoire.

Cine nu știe pe de rost întâmplările acestea, pe care tot norodul românesc și le închipuie în rânduiala colorată a Vicleimului? Și cine nu se împărtășește, fie cât de nedeslușit, din această bucurie tainică a împărțirii timpului? Dar, de ce înțelegerea populară a legat povestea mai ales de amintirea lui Irod?

Ca și acum 1935 de ani, împărățiile fac numărătoarea și împărțirea semințiilor pământului. Dar, între oameni nu e nici pace, nici bună învoire! Fiecare se numără și își numără vecinul. Corăbiile încrucișează încărcate întinsul mărilor, caravanele străbat pustiurile, pe munți se văd focurile taberelor. Timpul pare a sta în cumpănă. Un semn de nedumerire șade întins peste ape. Se așteaptă îngânarea tunurilor...

Și totuși, nu sunt nici 20 de ani de când omenirea – ieșită din cel mai crunt măcel

pe care l-a pomenit lumea de când este, secătuită de vlagă de cel mai frumoase trupuri de feciori, semănate peste toate brazdele pământului – jurase să sfârșească pentru totdeauna cu silnicia ca mijloc de împlinire a năzuințelor colective. Să fi fost cumiștenia cea de pe urmă sau să fi fost istovirea? Fapt e că, peste potopul de ruini, a strălucit, o clipă în zare, curcubeul. Și arcurile de triumf au părut că primesc pe învingătorii „celei din urmă biruințe”.

Elan generos sau naivitate, ori poate chiar ipocrizie completă, ce a rămas din acest pământ? Amintirea unei nădejdi neîmplinite, a unei tinereți prea devreme irosite. N-au trecut 20 de ani și, peste generația celor căliți în fier de odinioară, s-a ridicat altă generație neîncercată, gata să arunce iarăși sortii. Lumea și-a uitat de jurământ. Chingile vechei [teorii(?)] malthusiene trag astăzi iarăși spre vâltoare batalioanele răbdării. Strigătul lor ar fi: „pâine”, „pace”. Dar când pâinea e amenințată, cum să stea omul locului?

Ca și acum 20 de ani, ca și acum peste o mie nouă sute, Crăciunul anului 1935 e o zi de judecată. Nu e în joc numai stăpânirea apelor, a văzduhului și a pământurilor. Nici chiar supremația unei rase, a unei așezări sau a unei civilizații. În joc e însăși ideea de om, chipul lui de ființă cugetătoare liberă, așezată la cheia de boltă a creației, sortit să trăiască printre semeni, comunicând prin înțeleșuri și împărtășindu-se din folosirea acelorași unelte, pentru împlinirea poftelor și pus, astfel, între automatismul mecanic al aservirii și incoerența anarhică a libertății, să strălucească chipul înțelepciunii și al măsurii.

Reuși-vor uneltele omului, creațiile lui, cu poftele nemăsurate și ambițiile pe care

le nălucesc, lipsite de frâul pe care îl constituie vedenia întregului din care fac parte, să pună stăpânire pe om și să se întoarcă împotriva-i, dislocându-l din centrul creației și smintindu-l din propria lui „condiție umană”, adică, făcându-l „neom”? Sau izbuti-va omul, în ceasul al unsprezecelea, să își regăsească marginile și, odată cu ele, echilibrul stării sale?

E o întrebare obsedantă, deschisă limpede de câteva sute de ani, și poate o întrebare legată de esența ființei lui, de ceea ce s-ar numi „aventura umană”.

La răscrucea atâtor întrebări, Crăciunul anului 1935, Crăciunul de totdeauna, strălucește chipul Pruncului Dumnezeiesc, născut în staul, gol, spre mirarea înțelepților, spaima păstorilor și mânia Irozilor.

Prunc ni S-a născut nouă!

Oamenii se nasc, cresc, se frământă, năzuiesc, suferă și pier. La fel ca oamenii, se ridică neamurile și Împărățiile cresc, înfloresc o clipă, dăinuiesc și cad. Și, la fel cu oamenii și cu Împărățiile, dar în alt ritm, se aprind stelele cerului, luminează o vreme și se sting... Și, prefacerea aceasta pare omului inelară, condiția nașterii din nou e moartea, totul trece, totul se întoarce fără de sfârșit. Și, din adâncul amărăciunii sale, Înțeleptul, care pare că presimte-n El, totuși, altă chemare, fie măcar ca în vis, o fărâmă de năzuință spre vecinicie, rostește cu amărăciune (de unde, oare, amărăciunea asta, dacă în lume sunt toate cum au fost?): „Zădărnice a zădărniciilor, totul e zădărnice!”

În fața acestei deznădejdi a sufletului omenesc rămas de sine și văduvit de Dumnezeu, de bucurie, biserica, creștinii

lumii întregi răspund, din toate vremurile, cu un fapt, cu unul singur: Crăciunul...

Și, tocmai acestei strădanii, a cărei culme, pentru noi, creștinii, este Maica Domnului, acest suspin al firii după mântuire - îi răspunde, nu ca un țel, dar ca o împlinire, însemnătatea zilei de Crăciun. În ea, așteptarea omenirii întregi și-n omenire, a fiecăruia din noi, așa cum suntem, cu patimile noastre, cu păcatele și cu minciunile noastre, își află un răspuns, o dezlegare. E semnul că strădania noastră nu e în zadar, că nu în zadar năzuim către mai bine. Că strădania noastră s-a auzit la cer și că nu mai suntem de acum sortiți risipei, că glasul a aflat răspuns la Scaunul Domnesc, că, în sfârșit, vom avea parte de dreptate. Spre asta năzuiește, de o mărturisește sau nu o mărturisește, toată străduința omenească.

Sterpi suntem toți prin firea noastră și robi suntem toți prin fire. Ne robim tuturor; ne robim țelurilor fapturii noastre, ne măcinăm în luptă cu puterile lumești,

să-nfăptuim visurile care ne-au rob; ne robim și nouă înșine, și unii altora, numai și numai ca să avem parte de-mplinire. Ba, chiar și atunci când, mândri, revoltați, asemeni lui Spartacus, vrem să ne azvârlim lanțurile și să fim, nu facem decât să ne schimbăm robia.

Și iată că, dintr-o dată, avem semn: că stârpiciunea noastră și-a aflat limanul, că goliciunea noastră și-a aflat îmbrăcăminte, că năzuința noastră și-a aflat întruchipare, că s-a născut Domnul nostru adevărat, care ne va face dreptate. ...

Ție, așadar, căruia ți-a murit ce ți-a fost drag, ție, căruia ți s-a stricat jucăria, ție, celuia care te vezi păcătos, bicisnic, ție, celuia care ai ucis atâtea lucruri sfinte, ție, pe care viața te-a zdrobit și pe care te paște deznădejdea, iată că ți s-a născut prunc. Ție.

Acesta a venit, anume pentru tine, ca să îți zică să nu fii întristat, să vindece rănele tale, să șteargă lacrimile tale, să-ți spună că, la El, nimic din tot ce avu preț nu are moarte; că strădania ta nu va fi zadarnică; că ruga ta s-a auzit la cer; că El a venit să mântuie tocmai ceea ce era pierdut.

La El ai să recapeți curăția, ai să redobândești gustul de viață, ai să te afli iar întreg, pe tine însuși strălucitor, împlinit până la statul ființei tale adevărate, cu tot ce ai încercat, tot ce n-ai izbutit și ai să vezi că la El nu e pentru nimic moarte, ci numai Înviere, Bucurie, Strălucire și Viață fără de sfârșit.

O, dacă ar putea, numai, ochii tăi, ochii mei, să vadă Bucuria îndurării Sale. Poate că am orbi, de bucurie.

Din Mircea Vulcănescu - Bunul Dumnezeu cotidian, Studii despre religie, Humanitas, București. Subtitlurile aparțin redacției

Un sfânt părinte a spus că atunci când se va înmulți mintea, atunci va veni și veacul greutăților, al optulea. Și vedem că asta se întâmplă astăzi. Atâtea înlesniri a născocit mintea omului, încât te minunezi. Mare lucru cu înlesnirile astea, dar duhovnicește este mai rău.

Părintele Dionisie de la Colciu

Despre cum pregătește **CERN-ul** apocalipsa

În fața lor se înălța o structură rectangulară, ultramodernă, din oțel și sticlă.

— Catedrala de Sticlă, îi explică pilotul.

— O biserică?

— La naiba, nu! Uite că biserică n-avem! Fizica este religia pe-aici. Ia numele Domnului în deșert cât vrei, râse el, dar nu defăima vreun quarc sau vreun mezon.

Dan Brown, „Îngeri și demoni”

„Cea mai importantă instituție de cercetare științifică din lume — Consiliul European pour la Recherche Nucléaire (CERN), din Elveția — a reușit recent să producă primele particule de antimaterie. [...] CERN a pus la punct recent un nou decelerator de antiprotoni, un dispozitiv avansat, capabil să producă antimaterie în cantități mult mai mari. Se ridică însă o întrebare: va reuși această substanță extrem de instabilă să salveze lumea, sau va fi folosită la crearea celei mai distructive arme care a existat vreodată pe Terra?”

Deși pare a fi o știre preluată de pe rețeaua marilor agenții de presă, nu avem în față decât primul paragraf al cărții lui Dan Brown, *Îngeri și Demoni* (în original *Illuminati*). După cum se vede, înainte cu câțiva ani de inaugurarea acceleratorului de particule de la Geneva, autorul *Codului lui Da Vinci* era intens preocupat de perspectiva luminoasă sau apocaliptică pe care o deschide experimentul științific cu

cea mai mare anvergură din istoria omenirii. Și totuși, deși scandalul mediatic apărut la inaugurarea CERN-ului este strâns înrudit cu filozofia dezvoltată în cartea *Îngeri și Demoni*, nu s-a pomenit nimic la momentul inaugurării acceleratorului despre dimensiunea ocultă a fenomenului, pe care o presupune ficțiunea lui Dan Brown. De ce? Va exista și a doua parte a filmului: *CERN-ul și paradigma erei vărsătorului — sinteza dintre știință și ocultism?*

„Ciocnirea de protoni la viteza luminii, degajări uriașe de energie, apariția găurilor negre care se coboară către centrul pământului și, în fine, o implozie care va pune capăt existenței planetei înghițită într-o minusculă gaură neagră”. O poveste de anticipație care în urmă cu câțiva ani ar fi stârnit râsul oricui, prin intermediul mass-mediei a incendiat imaginația a sute de milioane de oameni care dintr-odată au început să se gândească serios că a sosit momentul în care va fi trasă cortina peste marele spectacol al lumii. După același scenariu, sfârșitul apocaliptic al lumii cauzat de ciocnirea a câteva particule presupune și probabilitatea ca prin gaura neagră să fim proiectați într-o altă dimensiune, poate chiar în lumea de dincolo, unde se află raiul sau iadul.

Impresionant și îngrijorător ni s-a părut

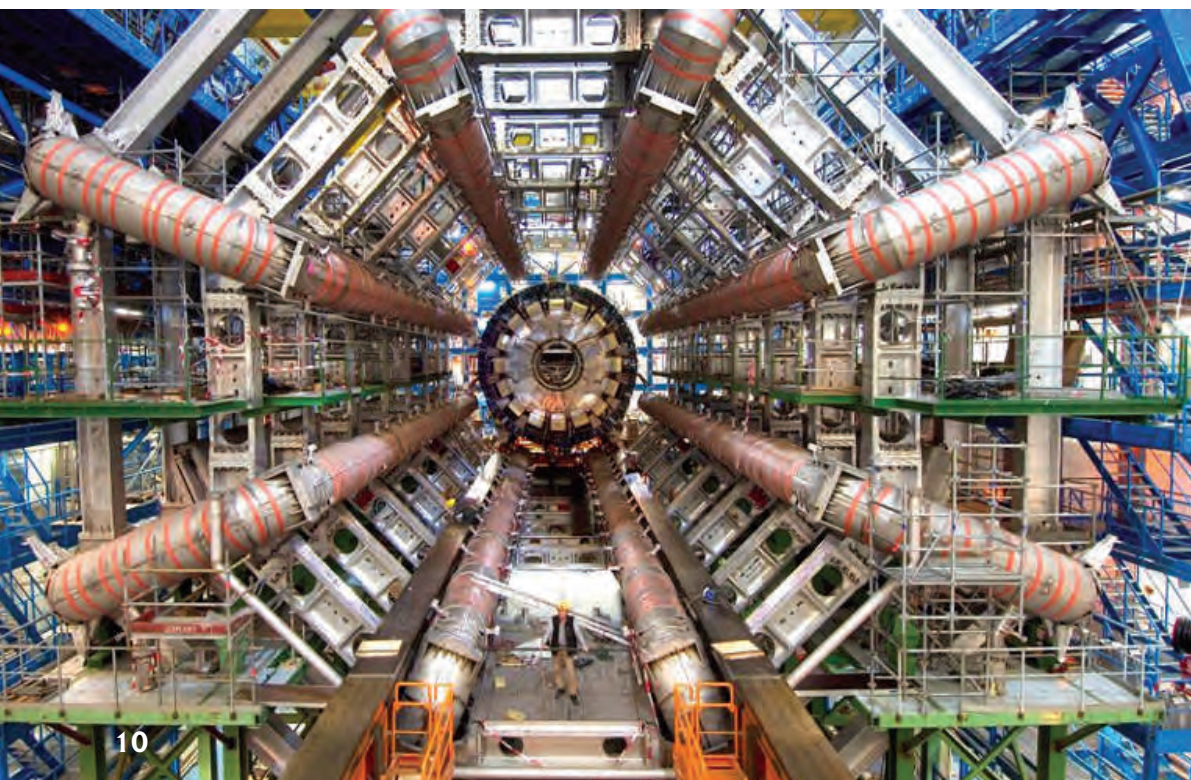
faptul că și niște țărani amărâți din fundul unui cătun românesc se adunaseră în jurul televizorului pentru a urmări cutremurați evenimentul care, în optica mediatică, putea să pună capăt istoriei lumii. Și totuși, ce sunt de fapt protonii ăștia, ce face un accelerator de particule sau ce este o gaură neagră știu foarte foarte puțini oameni în lume. Iar aceștia, paradoxal, ne asigură că nu există absolut nici un pericol. Atunci cum de s-a născut panica? Dacă se mai intensifica, nu se știe câți oameni ar fi ajuns la depresie sau chiar la sinucidere, precum s-a întâmplat cu o fată din India!

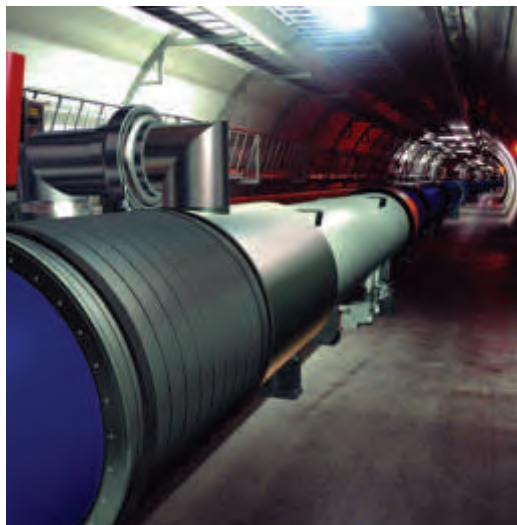
După cât se pare am fost martorii testării unei bombe mediatice. Explozia nu a avut loc la CERN, ci în mințile tuturor celor care au fost branșați în acea perioadă la câmpul mediativ constituit din televiziune și ziare, din radio și internet. Explozia a fost întreținută mediativ timp de două săptămâni, atât cât era nevoie pentru ca evenimentul cu toată încărcătura sa ideologică să capete un relief semnificativ în

conștiința unei mari părți din populația planetei.

Dar dincolo de testul care a probat încă o dată eficacitatea mass-mediei în controlul mintal și emoțional al popoarelor lumii ne putem pune întrebarea: ce s-a dorit a se transmite, care este obiectivul ideologic al acestui experiment?

Cel puțin geografic se poate stabili o legătură, chiar dacă ar fi numai una întâmplătoare, între povestea acceleratorului și gnostica narațiune a *Codului lui Da Vinci*. Spunem aceasta deoarece acceleratorul de la Geneva își întinde circumferința până la granița muntelui Sion (Le col de Mont Sion) aflat în nordul Franței, locul unde s-ar afla sediul Prioriei Sionului, un fel de lojă masonică înrudită cu cea a templierilor, de care este legată istoria *Codului lui Da Vinci*. Înrudirea celor două povești cu caracter gnostic, cărora mass-media se ostenește să le dea un efect de real rezultă

și mai clar dacă vom citi, printre rânduri, filozofia pe care Brown o construiește în jurul acceleratorului de particule de la Geneva:

Toate întrebările au fost inițial spirituale. Încă de la începutul lumii, spiritualitatea și religia au fost chemate să completeze ceea ce știința nu putea înțelege. Răsăritul și apusul Soarelui erau odinioară puse pe seama lui Helios și a carului său înflăcărat. Cutremurele și inundațiile erau considerate furii ale lui Poseidon. Știința a dovedit între timp că acei zei erau doar niște falși idoli. În curând va demonstra că toți zeii sunt niște falși idoli. Știința oferă astăzi răspunsuri la aproape toate întrebările omului. Au mai rămas doar câteva nelămurite, și acestea sunt cele de tip ezoteric. De unde venim? Ce căutăm aici? Care este sensul vieții și al universului?

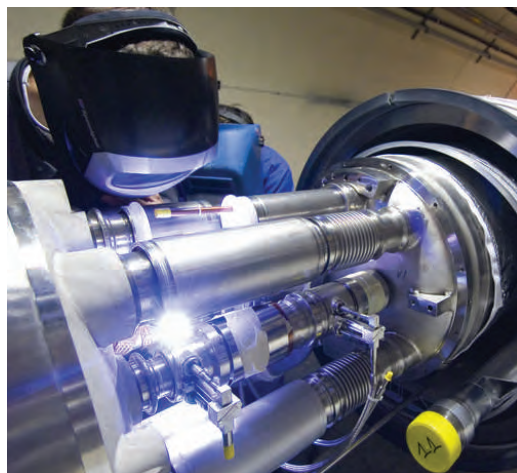
Langdon era înmărmurit:

- *La aceste întrebări încearcă CERN să răspundă?*
- *Vă corectez. La aceste întrebări răspunde.*
- *Încă de la începuturile istoriei, între știință și religie s-a creat o prăpastie adâncă. Savanți de renume precum Copernic...*
- *Au fost uciși, replică directorul.*

*Asasinați de Biserică fiindcă au dezvăluit unele adevăruri științifice. Dintotdeauna religia a persecutat știința. (Dan Brown, *Îngeri și Demoni*)*

Din fantasmagoria brown-iană rezultă că acceleratorul de particule de la CERN constituie pentru știința de popularizare un mijloc extrem de util pentru fundamentarea științei ca religie aflată în opoziție sau ca substitut al religiei creștine. Atât în *Codul lui Da Vinci* cât și în *Îngeri și Demoni* „obiectivitatea” cercetării științifice este opusă credinței, în sensul că, printr-o perversă punere în scenă, se sugerează netemeinicia creștinismului. Aceeași idee o susțin și comuniștii, când numesc religia: *opiumul popoarelor*. „Fizica este religia pe-aici (pe la CERN n.n). Ia numele Domnului în deșert cât vrei, râse el, dar nu defăima vreun quarc sau vreun mezon”, ne spune Brown prin gura unui personaj al cărții sale.

Ideea că experimentul desfășurat la CERN va pune în evidență așa-zisa particulă a lui Dumnezeu (*bosonul Higgs* a fost numit astfel de către Leon Lederman, laureat al premiului Nobel) și prin aceasta se va explica apariția lumii din nimic fără intervenția lui Dumnezeu ne sugerează

existența unei strânse legături între gnoza lui Brown și scenariul mediatic ce a însoțit inaugurarea CERN-ului.

Dacă am recapitula puțin retorica ce însoțește experimentul ciocnirii protonilor la viteze compatibile cu viteza luminii am observa ușor că ni se sugerează că rezultatele acestuia ar putea circumscrie atât cunoașterea cauzei lumii, a momentului zero al creației, cât și viața lumii prin încheierea istoriei planetei în spatele unei găuri negre. Cu alte cuvinte, lui Dumnezeu nu i se mai rezervă nici un rol în întreaga existență a cosmosului. Poate chiar această idee, subînțeleasă în cadrul întregii propagande mediatice, s-a dorit a fi transmisă și fixată subliminal în subconștientul oamenilor de pretutindeni: o serioasă piatră de temelie la edificarea

concepției atee asupra creației lumii.

Faptul că țaranii români au ajuns să creadă că lumea va pieri în urma ciocnirii unor protoni, alunecând într-o gaură neagră de mărimea unui vârful de ac pentru că așa se spune la televizor este, credem noi, suficient de semnificativ. Aceasta mai ales în contextul în care aceiași oameni plătesc accesul la canale pornografice și nu se gândesc că marșurile homosexualilor și instituționalizarea tuturor perversiunilor ne vor aduce pedeapsa lui Dumnezeu și chiar sfârșitul lumii. Oare în cine credem mai mult?

Răspunsul la această întrebare vom încerca să-l deslușim împreună într-un număr viitor al revistei, când vom vorbi și despre latura ocultă a gnozei de la CERN.

Prof. Mihai CRISTEA

Instituționalizarea reeducării românilor prin **Institutul Cultural Român**

Întâi trebuie să știți că, în zilele cele de apoi, vor veni, cu batjocură, batjocoritori care vor umbla după poftele lor! (II Petru 3,3)

Ioan Ianolide avea dreptate când spunea: „ceea ce ne-au făcut nouă în pușcărie, mâine o vor face cu lumea întreagă.” Și ce era mai monstruos în experimentul reeducării din pușcăriile comuniste, în special cea de la Pitești? Oare bătaia? Nu, căci torturi din cele mai cumplite au suferit creștinii încă din perioada apostolilor. Grozăvia reeducării a constat nu atât în torturile fizice, pe care tineretul român dovedise că poate să le îndure până la moarte, cât în schingiuirile și mutilările sufletești prin care s-a reușit supunerea și chiar demonizarea multora dintre cei închiși. Mai concret, creștinul închis la Pitești era constrâns prin tortură

să-și trădeze prietenii, să-și înjure părinții, atribuindu-le tot felul de spurcăciuni (tatăl era descris ca violator și ucigaș, iar mama ca o târfă), pentru a se ajunge în final la blasfemierea lui Dumnezeu. Deținuții, mai cu seamă cei cunoscuți ca oameni credincioși, erau obligați să joace rolurile unor personaje sfinte, în piese alcătuite ad-hoc în care erau batjocoriți sfinții și chiar însuși Hristos.

Tehnicile cu adevărat demonice de manipulare psihologică care au fost experimentate la Pitești la începutul anilor '50 au asigurat un succes greu de imaginat procesului de spălare a creierului. Suflete din cele mai curate și mai puternice au fost până la urmă îngenucheate. Încă o dată trebuie subliniat că nu era vorba despre cedarea la tortură, căci majoritatea ar fi preferat mai bine să moară decât să îndure

Studii pentru un Omagiu lui Iuda - A. Rădvan

propria umilință și cădere sufletească la care trebuiau să asiste neputincioși.

În esență, reeducarea urmărea devalidarea sufletului uman, eradicarea tuturor valorilor, distrugerea legăturilor sufletești, lepădarea și batjocorirea a tot ce avea omul mai sfânt pentru a-i surpa oricare rezistență interioară, a-l face capabil să primească „adevărurile” ideologiei comuniste, idolii care veneau pentru a-l lua locul lui Dumnezeu în sufletul omului. Un om fără valori, fără familie, fără Dumnezeu nu va putea niciodată să se opună sistemului concentraționar, statului totalitar, va fi mai curând tentat să profite de conjuncturi slujind abject țelurile ideologiei conducătoare.

Comunismul a căzut, însă Experimentul Pitești continuă după cât se pare la scara

întregii lumi. Cultura desfrâului, promovarea pornografiei, a crimei (avortului) și a homosexualității se înscriu în logica acestui proces de reeducare care de la începutul anilor '90 a intrat într-o nouă etapă: batjocorirea publică a Mântuitorului și a tuturor simbolurilor creștine. Începutul s-a făcut în America, mai întâi pe banii unui magnat ca Rockefeller, iar mai târziu din banii contribuabilului american. Așa-zisele „opere plastice” se constituiau în acte obscene în care organele sexuale erau puse în legătură cu icoane sau obiecte creștine.

Din păcate, precum ne-am obișnuit, în „lumea nouă” nu s-a dat decât semnalul. Blasfemiile instituționalizate, organizate pe banii poporului creștin, au fost exportate și în alte părți ale lumii, România fiind din nou aleasă pentru a suferi experimentul noii reeducări, parcă pentru a se continua „tradiția” inițiată în urmă cu 50 de ani la Pitești. Debutul l-a făcut Alina Mungiu cu piesa *Evangheliștii*, care, pentru că a aruncat cu multă spurcăciune asupra Sfinților Apostoli, a Maicii Domnului și a Mântuitorului, a primit Premiul UNITER pentru cea mai bună piesă românească a anului 1992. Piesa a mai fost publicată de *Modern Internațional Drama* din New York în 1996. Ulterior, a avut câteva reprezentații pe scena Ateneului Tătărași din Iași. Prin urmare, pentru prima oară s-a arătat că ceea ce s-a reușit la Pitești după luni de torturi, se realiza la sfârșitul anului 2005 într-unul dintre centrele istorice ale spiritualității Bisericii Ortodoxe. Alina Mungiu a intrat în rolul lui Țurcanu sau al lui Nicolski, în timp ce actrii și spectatorii piesei aveau prilejul

să-și însușească cu plăcere postura celor reeducați.

Institutul Cultural Român, for reprezentativ (!) al culturii românești, a preluat după cât se pare sarcina pe care Alina Mungiu și-o asumase în ultimii ani. El a demarat o politică de promovare pe plan intern și internațional a unor opere care întrec în abjecție blasfemiile produse în spațiul „lumii noi” sau pe cea a unor autori ca Alina Mungiu. Așa se face că americanii au fost de-a dreptul scandalizați de expoziția organizată între 18 iunie și 15 august 2008 de ICR în Galeria Română, la intrarea principală în Consulatul General al României din New York. Cum să ne explicăm oare faptul că, după spusele directorului ICR, Horia Roman Patapievici, România a fost reprezentată la expoziția de la New York de evreica Linda Barkasz, de irakianul Marwan Anbaki și baptistul Laurențiu Alexandrescu?

La nici o lună de la „isprava” de peste ocean, Institutul Cultural Român s-a depășit pe sine în cadrul expoziției organizată în Germania. Dumnezeu este înjurat literal cu înjurătura tipică filmelor americane, sfinții sunt batjocoriți, precum și evanghelia și crucea. Profetul Moise și regele David sunt așezați în contextul unei invitații la relații homosexuale. Peste tot organe și acte sexuale, și toate acestea, chipurile, ca expresie simbolică a culturii și spiritualității poporului român.

La Pitești puteau fi distinse cel puțin două stadii ale reeducării: cei care ajunseseră să imagineze sau să pună în scenă blasfemiile (cum ar fi maimuțărirea persoanelor și a actelor sfinte) și ceilalți, care urmăreau pasivi spectacolul. Cei din urmă, chiar dacă nu consimțeau, tăcând și neîmpotrindu-se la batjocorirea lui

Hristos, erau împinși, prin omisiunea mărturisirii, pe calea alienării conștiinței, erau aruncați în deznădejde, pas esențial în procesul diabolic al reeducării.

Cele două tipuri pot fi întâlnite și în societatea actuală, unde actele blasfemiatoare – Batjocorirea sfinților, a Maicii Domnului și a Mântuitorului – nu se mai desfășoară în camerele de tortură, ci la lumina camerelor de luat vederi, sub ochii unei lumi întregi.

Care este semnificația tăcerii noastre, a celor care ne numim creștini? De ce acceptă poporul român să fie reprezentat de cei care impun batjocorirea a tot ce are mai sfânt? De ce Biserica ca instituție, dar și ca mădulare ale lui Hristos, nu strigă în apărarea legilor dumnezeiești, opunându-se măcar simbolic la marea apostazie? Sunt

Cetațeanul român de origine evreiască Linda Barkasz i-a pictat batjocoritor pe Profetul Moise și pe Regele David, în contextul unei invitații la homosexualitate.

Baptistul Laurențiu Alexandrescu îi batjocorește pe Maica Domnului și pe sfinți, maimuțărind icoanele.

(sus) „Ștefan cel Mare este un criminal, un pitic frustrat, pe care românii în nebunia lor l-au mitizat și remitizat și cam atât”, precizează Șt. Tara, care batjocorește și alți Sfinți iubiți de români în tablourile și expozițiile sale, cât și cu oricare altă ocazie.

(stânga) Al. Rădvan, după cum afirmă el însuși, și-a descoperit descendența spirituală din Iuda, lucru care îl face să rămână fidel celui care l-a vândut pe Mântuitorul. Pentru aceasta a hotărât să-și dedice activitatea și viața recuperării memoriei „marii vânzări”.

întrebări la care ar trebui să răspundem înainte de a ne întreba de ce atâtea boli și cataclisme s-au abătut în ultimii ani asupra noastră.

Astăzi nu ne mai impune nimeni tăcerea cu forța. Tăcem pentru că suntem hiperstresați și nu mai găsim timpul să ne gândim la Hristos; tăcem pentru că ne lăsăm bulversați de infinitatea de informații inutile primite prin mass-media și nu mai știm ce are relevanță pentru viața și mântuirea noastră; tăcem pentru că am renunțat la dimensiunea mărturisitoare a vieții creștine în favoarea unui creștinism comod și căldicel. N-ar putea oare tăcerea noastră să fie socotită cel puțin ca o indiferență față de cele sfinte, dacă nu și ca un pas către lepădarea de Hristos?

Ce putem face oare noi, creștinii, cei care știm că pentru a fi vrednici de Hristos trebuie să-l iubim mai mult decât pe părinții noștri și pe fiii noștri și chiar decât propriul suflet (Mat. 10, 37-38)?

În primul rând, să conștientizăm pericolul la care ne expune o cultură care se

arată antihristică. Să nu renunțăm la dreptul de a trăi creștinește, drept pe care cu atâtea sacrificii l-au păstrat strămoșii noștri. Să ne întărim comunitățile creștine, să ne reînvățăm să-L mărturisim pe Hristos, ajutându-i prin aceasta și pe ceilalți să creadă, înțelegând că creștinismul nu este un basm precum religiile păgâne, ci o credință vie dătătoare de putere și viață pentru care creștinii sunt gata să-și dea și sângele.

Desigur că se pot face încă multe pentru mărturisirea lui Hristos, dar pentru aceasta fiecare dintre noi trebuie să caute să se frământe, iar răspunsul va fi veni cu siguranță.

Măcar să vărsăm cu durere o lacrimă pentru că Cel Care a fost batjocorit și răstignit acum 2000 de ani este iarăși batjocorit și răstignit simbolic în ochii tuturor, și rabdă aceasta numai pentru mântuirea sufletelor noastre.

Dragoș CONSTANTINIDE

Iuda sau destinul omului european ateu

De cele mai multe ori proștii sunt atei, intelectualiști, peste toate, comunitariști și foarte toleranți, în sensul unui dezmaț al libertății. Au o foarte mare rezervoă față de cei care vorbesc în termenii credinței și ai națiunii.

Petre Țuțea

În cartea *Întoarcerea la Hristos* se povestește despre un tânăr care a fost răstignit pe perete în Săptămâna Mare a Paștelui anului 1950 unde a fost lăsat până când sufletul a părăsit un trup atât de îngreuiat de suferință. Numele nu îi este amintit, și, poate nu întâmplător, a rămas cumva necunoscut până în ziua de astăzi. A rămas un anonim, pentru că în el a fost răstignit simbolic tot tineretul român care, urmându-i lui Hristos, a suferit în închisorile comuniste. Prin răstignirea aceluia tânăr tortionarii încercaseră batjocorirea Crucii și a jertfei Mântuitorului, dar efectul a fost contrar. Crucea a fost sfințită prin jertfă.

Aceeași încercare de batjocorire a crucii o face și pictorul Alexandru Rădvan prin tabloul *Omagiu lui Iuda*, și, odată cu el, se înscriu în acțiunea de reeducare a poporului român toți cei care au contribuit la organizarea expoziției ICR din Germania unde a fost expus tabloul blasfemiator. Este vorba de răstignirea pe cruce a vânzătorului lui Hristos, a lui Iuda care este în același timp spânzurat și cu organul sexual în erjecție.

Iuda este un personaj foarte îndrăgit de o anumită specie de europeni, și ca dovadă avem încercarea de reabilitare a sa prin

instrumentarea scenariului *Evangeliei după Iuda*, chipurile recuperată după 2000 de ani. Memoria lui Iuda trebuie reabilitată pentru ca însuși actul vânzării lui Hristos să nu mai fie condamnat în ochii creștinilor de astăzi. Vânzătorii Mântuitorului vor probabil să ușureze conștiința tuturor celor care le vor urma sau chiar propria conștiință.

Deși a vrut să murdărească crucea așezându-l pe ea pe Iuda, fără să vrea, Rădvan ne indică modul în care sfârșește omul european ateu. Iuda este simbolul perfect al umanistului european care și-a făcut din vânzarea lui Hristos o profesiune de credință. Este un individ care, după ce refuză jertfa Mântuitorului, după ce-și leapădă haina primită la botez, istovindu-se nefericit în lupta cu Dumnezeu, sfârșește corect politic, eventual eutanasic, punându-și excitat ștreangul de gât. Într-adevăr, batjocorirea crucii duce cu mult mai sigur la iad decât necunoașterea ei, după cuvântul Mântuitorului care spune că: „mai ușor va fi pământului Sodomei și Gomorei în ziua judecății, decât cetății aceleia” – care i-a prigonit pe cei ce propovăduiau cuvintele Lui (v. Matei 10, 15).

Nefericitul artist, ca o presimțire a destinului umanistului ateu, și-a reprezentat cinic propriul destin, coșmarul unei vieți lipsite de sens pe care desfrânat și-o asumă. În această ipostază, el însuși apare ca un reeducat, spălat pe creier de cultura desfrânării în care lumea modernă ne scufundă prin televiziune, ziare și publicitate, prin destrăbălarea instituționalizată.

Nădărdum ca tinerii atrași hipnotic către destinul Iudei să mai găsească puterea de a birui demonul desfrânării și al necredinței, și aceasta numai prin Hristos Care încă-i mai așteaptă, sus, pe dealul Golgotei, pentru a urca împreună spre Ierusalimul ceresc.

Gheorghe FECIORU

Hristos încă mai are răbdare cu noi sau **despre taina prezenței icoanelor în școli**

În cetatea Beirut trăia un creștin într-o casă aproape de școala evreilor și avea o icoană pe care era zugrăvit chipul Domnului nostru Iisus Hristos, după firea lui omenească. Iar după o vreme, creștinul și-a cumpărat o altă casă și s-a dus din casa aceea, luându-și ale sale, și a rămas acolo numai icoana Domnului, dar și aceasta s-a făcut după rânduiala lui Dumnezeu. Iar în casa aceea, unde era icoana Domnului, s-a așezat un necredincios și, aducându-și ale sale, trăia într-însa și n-a văzut că icoana sta

acolo. Deci, după o vreme, chemând la ospăț pe un alt necredincios, prieten al său, și, ospătându-se ei, prietenul cel chemat a căutat spre peretele casei și a văzut icoana Domnului stând, și a zis celui ce îl chemase pe el: „Cum tu, păgân fiind, ții în casa ta această icoană?” Iar cel ce viețuia acolo a început a se jura și a se blestema, zicând că, până acum, nici n-a văzut-o. Și, plecând, cel chemat a vorbit de rău pe prietenul său la căpetenii, zicând: „Cutare are icoana lui Iisus Nazarineanul în casa sa.” Și se umplură toți de mânie, dar atunci au tăcut, de vreme ce era seara. Dar a doua zi, s-a adunat mult popor, dascăli și bătrâni, și au mers la casa unde era icoana Domnului și sărind în casă, au aflat icoana Domnului și o scoaseră afară și au pus-o în mijlocul adunării lor, zicând: „Precum părinții noștri l-au batjocorit pe El, așa și noi facem icoanei acesteia.” Și au început a scuipa pe icoană și a bate chipul feții lui Iisus Hristos pe o parte și pe alta. Și după aceasta au zis: „Am auzit că părinții noștri pe lemn l-au răstignit, deci, să facem și noi tot așa icoanei Lui.” Și, luând piroane, le-au bătut în chipul mâinilor și picioarelor Lui și, punând într-o trestie un burete cu oțet, l-au lipit de chipul gurii Domnului. După aceasta, aduseră o suliță și au poruncit unuia să lovească în coasta chipului Domnului. Și cum a lovit acela în icoană cu sulița, îndată a curs sânge și apă și s-a făcut frică mare peste toți cei ce au văzut această minune slăvită și au umplut un vas de apă și sângele ce a curs. Și au făcut sfat, zicând așa: „Să aducem niște orbi și

șchiopi și îndrăciți și să-i ungem pe ei cu sângele acesta și de se vor vindeca, toți vom crede în Cel răstignit, că frică ne-a cuprins pe noi de minunea aceasta.”

Și aduseră pe un olog din naștere și cum l-au uns pe el cu sângele cel curs din icoana lui Hristos, îndată a sărit ologul și s-a făcut cu totul sănătos. După aceasta, aduseră niște orbi, și aceia, ungându-se, au văzut, și mulțime fără de număr de cei îndrăciți, prin ungere cu sângele acela, s-au curățit. Și s-a înștiințat de aceasta toată cetatea și toți alergau la acea negrăită minune, aducând pe bolnavii lor, pe cei slăbănogi, stricați, uscați și pe cei ce se târau; și toți luau tămăduire. Atunci tot poporul care trăia acolo a crezut în Domnul nostru Iisus Hristos și, căzând înaintea chipului icoanei Domnului, toți strigau, zicând cu lacrimi: „Slavă Ție Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, să faci niște minuni ca acestea. Slavă Ție, pe Care părinții noștri Te-au răstignit, că noi

credem în Tine, primește-ne pe noi cei ce cădem la Tine, Stăpâne.” Și toți oamenii din cetatea aceea, bărbații și femeile și copiii, au mers la episcop și l-au rugat pe el să le dea lor Sfântul Botez. Și i-au arătat lui icoana Domnului și sângele și apa care curseseră dintr-înșea și toate batjocurile pe care ei le făcuseră sfintei icoanei aceleia, toate le-au spus episcopului, iar episcopul văzându-i pe ei pocăindu-se cu adevărat, i-a primit cu bucurie. Și în multe zile, învățându-i pe ei sfânta credință, i-a botezat cu femeile și cu copiii.

Atunci s-a făcut bucurie mare la cetatea aceea, nu numai pentru neputințioșii cei tămăduiți, ci și pentru necredințioșii care s-au botezat, că au primit sfânta credință prin minunea icoanei Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia, împreună cu Dumnezeu Tatăl și cu Sfântul Duh, să-I fie de la toți închinăciune, în vecii vecilor. Amin.

Din Proloagele, editura Mitropoliei Olteniei, Craiova 1991, pag. 159-160.

Criza ca pretext pentru o guvernare mondială

În această perioadă au loc pe plan mondial evenimente extrem de importante, care, pe de o parte, repetă istoria, dar care, pe de altă parte, anunță și viitorul, chiar viitorul destul de apropiat al lumii noastre. Este vorba de recenta criză financiară și economică ce a marcat bursele, marile bănci sau antreprize de asigurări, și, mai nou, și marile firme, începând din SUA și extinzându-se în Europa și tot restul lumii. Practic, criza aceasta repetă criza financiară din 1929 de pe Wall-Street. Evident, anunță același deznodământ, însă repetat la scară mult mai mare și cu consecințe mult mai grozave, poate fatale pentru libertatea omului.

Pe de o parte, criza este mai mult șantaj decât *criză* în sensul profund, duhovnicesc al cuvântului, așa cum îl amintea Sfântul Ierarh sârb Nicolae Velimirovici. Asistăm, adică, nu atât la o judecată a Domnului, cât la o reacție anticipabilă a sistemului financiar mondial. Tema crizei, prezentată în mod paroxistic în mass-media, este menită să șantajeze tipul de om globalizat, dependent de prosperitate, obișnuit cu un nivel de trai foarte ridicat,

acum pus sub semnul întrebării. Criza, desigur, are aspectele sale de realitate – falimente, șomaj, burse în cădere liberă, însă toate acestea, pentru cei care cunoșteau cum funcționează sistemul global, nu sunt decât ceva inerent acestuia. Pe de altă parte, recunoaștem în această criză și judecata lui Dumnezeu. Nu ar putea cineva, oricât de multă putere lumească ar avea, să provoace astfel de evenimente de însemnătate mondială, dacă nu ar îngădui Domnul să se petreacă astfel. Suntem mult prea atrași de mirajul și promisiunile de fericire ale acestei lumi ca să nu fim lăsați în mâinile celor care ne pregătesc „raiul” pe pământ.

Ultima mare criză financiară de pe Wall Street – începută în 1929 – a căzut „la țanc”. Pe de o parte, sistemul „capitalist” trecea printr-o gravă și cumplită criză, în timp ce în Rusia se construia societatea viitorului, cea a comunismului. Deci, avantaj pentru ideologia comunistă și pentru sistemul sovietic.

O altă consecință, și mai importantă

Imagine din filmul Modern Times (Timpuri Noi), satiră la adresa societății industriale

pentru ce se întâmplă în zilele noastre, a fost NEW DEAL¹, care a însemnat o intervenție fără precedent a statului în economie, adică instaurarea unui CONTROL fără precedent. Niciodată economia americană nu a mai arătat ca înainte. Sistemul statalo-financiaro-industrial, sau „complexul”, cum este numit de economiștii Școlii Austriece, a pus stăpânire pe SUA și și-a consolidat dominația. Mecanismul logic este simplu: CRIZA determină INTERVENȚIA STATULUI care se finalizează în CONTROLUL aproape totalitar asupra societății. Acest mecanism este necesar pentru că în țările capitaliste nu este posibilă instaurarea unui regim comunist ca în Rusia, pentru că raportul dintre societatea civilă și stat este diferit. Așa s-a recurs la o a treia cale - iar aceasta este a intervenționismului.

În prezent se observă că formatorii de opinie publică, jurnaliști sau comentatori afiliați mainstreamului economic, reclamă insistent soluția miraculoasă a unei intervenții statale. Uneori afirmațiile sunt de o sinceritate dezarmantă, ca în acest articol din *Cotidianul*: „Intervenționismul a ajuns să fie singura soluție de salvare de la colaps a economiei mondiale”². Alteori, comentarii se indignază împotriva unui public încă nedisciplinat: „Alegătorii nu conștientizează că, fără o intervenție masivă, ar putea să-și piardă slujbele”³.

Ce părere au însă alți economiști, e adevărat, ignorați și deliberat marginalizați, cum sunt cei cunoscuți sub numele de „libertarieni” sau Școala Austriacă? Pentru acești economiști, planul administrației Bush, prin care 700 miliarde dolari, bani publici, sunt folosiți pentru a fi dați instituțiilor financiare de credit care se găsesc în pericol de a falimenta, nu este altceva decât jaf la drumul mare. De ce? Pentru că acești bani provin din taxele

Noul Vițel de Aur al Noii Ordini Mondiale

cetățeanului obișnuit și pentru că astfel, statul devine, de fapt, proprietarul unor afaceri private, care, în plus, sunt falimentare. Planul, pentru aceiași economiști, nu este altceva decât încă un pas spre socializarea economiei americane. Statul salvează însă doar giganzii financiari. Și nu pe degeaba, ci ca să se creeze acel sistem perfect în care puterea politică se întrepătrunde cu cea economică și orice spațiu de libertate este eliminat.

Consecința unor astfel de politici intervenționiste puse în aplicare în SUA și Europa este, astfel, extinderea controlului statal. Marile bănci europene, pentru a fi „salvate”, sunt naționalizate. Fortis, Dexia, Hypo și alte mari bănci europene, au fost deja naționalizate.

Criza a constituit însă pretextul ideal ca Uniunea Europeană să se întărească și să reclame, ca și statul american, rolul de „salvator” de serviciu. Liderii celor 27 de state membre ale UE au pus la punct un plan mai amplu decât cel american: naționalizarea băncilor aflate în dificultate, garantarea schimburilor interbancare și injectarea în circuitul financiar a peste 2000 de miliarde de euro.

Finanțistii de pe Wall-Street silindu-se să îl facă actual pe Marx

Lucrurile nu s-au oprit aici. Pe lângă intervenționism, a fost reclamată și necesitatea revoluționării instituțiilor financiare mondiale precum și impunerea unui guvern mondial economic. Unul din promotorii cei mai agresivi ai acestor idei a fost președintele Franței, Nicholas Sarkozy, cel care a vorbit explicit de necesitatea existenței unui guvern mondial care să reunească cele mai puternice națiuni ale lumii și a unei reformări profunde a întregului sistem financiar internațional. Concluziile sale au fost asumate de liderii europeni și, mai ales, de administrația SUA. În urma unor discuții între liderii europeni și fostul președinte american George Bush s-a decis organizarea unor summit-uri internaționale dedicate acestor schimbări fundamentale de paradigmă în ceea ce privește sistemul financiar mondial.

Primul dintre aceste summit-uri a avut deja loc, în Washington, reunind 20 dintre cele mai dezvoltate țări ale lumii. În cadrul acestei întâlniri s-au emis câteva mesaje de „anestezie”, de calmare a neliniștilor celor ce sunt sceptici față de sistemele globale, afirmându-se, chipurile, că nu se va renunța la principiul piețelor libere și că fiecare țară va acționa conform propriilor sale particularități. În realitate însă, se observă că

sistemul globalist și globalizant va fi întărit într-o măsură fără precedent. Astfel, se consideră că „textul final va include precizarea ca *niciun produs financiar, piață sau instituție de credit nu va scăpa reglementărilor stricte din domeniu*”. Practic, sub pretextul reformării sistemului financiar internațional, se afirmă explicit că toate procesele economice vor fi strict reglementate și va fi eliminată orice fel de particularitate locală. Prin urmare, în noua ordine mondială financiară, nu vor exista nici piețe libere și nici țări autonome sau libere de dictatul FMI și Banca Mondială, într-o măsură mult mai drastică decât până acum. Declarațiile liderilor mondiali sunt la fel de concludente în ceea ce privește scopul urmărit. Astfel, președintele Rusiei, Dmitri Medvedev, a declarat că „întreaga arhitectură financiară mondială trebuie reconstruită, în sensul de a o face mai deschisă și mai dreaptă, eficace și legitimă. În opinia noastră, G20 trebuie să devină principalul coordonator al reformei și dezvoltării sistemului financiar mondial”. Președintele Franței, Nicolas Sarkozy, a declarat, mult mai fățiș, că statele membre G20 au căzut de acord

Șeful Comisiei Europene, J. M. Barroso, în tinerețe troțkist înfocat, înconjurat de aura „salvatoare” U.E.

asupra stabilirii „unei noi guvernări economice mondiale”⁴.

Cu recent alesul președinte Obama în SUA, aceste summit-uri promit, într-adevăr, să fie pași mari spre „noua ordine mondială” atât de clamată în ultima vreme de liderii politici.

Și pe plan politic lucrurile se precipită. Criza devine pretextul ideal de a arăta iarăși cu degetul la necesitatea istorică urgentă de realizare a unei Uniuni Europene centralizate, cu șef de stat și puteri suverane, care controlează toată economia. Iată ce scria cotidianul francez *Le Monde*, preluat de *Adevărul*: „În 1970, Henry Kissinger ironiza: «Europa? Ce număr de telefon are?». Din păcate, gluma rămâne actuală. [...] În acest context, a cere «un nou Bretton Woods», așa cum a făcut-o Nicolas Sarkozy, e o idee bună. A da, însă, Europei puterea de a vorbi pe o singură voce ar fi o idee și mai bună”⁵.

Și ideea nu a rămas fără ecou. Același lider francez, Nicholas Sarkozy, alături de șeful Comisiei Europene, Jose Manuel Barroso, au subliniat necesitatea instaurării unei președinții permanente și puternice a Uniunii Europene: „Pentru a conduce statele membre avem nevoie de o președinție foarte puternică”, a afirmat Barroso.

O singură voce, un singur lider, un singur popor, o singură voință... Iată, aceasta este „soluția”, mascată pentru publicul ignorant sau neatent, sub necesitatea avansării unor soluții economice: crearea unui hiper-stat, impunerea unui control fără margini.

Deoarece, cu cât mai mare criza, cu atât mai mare CONTROLUL. Sub pretextul „salvării”...

NOTE:

1. *Administrația americană, condusă de F. D. Roosevelt, a adus și pe acele vremuri „soluția”. NEW DEAL era un program de „salvare” a națiunii și economiei americane, influențat de teorii intervenționiste în economie, etatiste, în spiritul unui John Maynard Keynes, reper al tuturor socialiștilor „moderați”. Acest program însemna, în primul rând, intervenția masivă a statului federal american în economie și în afacerile bancare. Pentru noi, crescuți în comunism, este aproape de neimaginat o economie liberă de intervenția statului. Însa SUA era un loc prin excelență al libertății economice și al independenței individului. Lucrurile au început să se schimbe radical odată cu nașterea monștrilor economici de tip Rockefeller, Ford, Morgan. Aceștia au fondat enorme instituții economice, cam ce sunt astăzi companiile multinaționale. Angajații acestor monștri economici nu mai aveau spiritul liberal al americanilor, ei aveau deja un spirit gregar, muncitoresc, foarte pasibil pentru doctrine ca socialismul și foarte revendicativi ca statul să intervină. Pe Wall Street, în 1929, criza a fost declanșată în același mod în care s-a declanșat și acum. Aceleași cauze, aceleași „remedii”, panacee universale care, sub pretextul „salvării”, au dus schimbarea mentalității americane până la una apropiată de cea europeană - dependența de stat, revendicarea intervenției etatiste, disponibilitatea pentru soluții „miraculoase”. Ei bine, criza a fost pretextul ideal ca statul american să poată dezvolta politici de intervenție pe o scară fără precedent. Cât despre Keynes, acesta a fost teoreticianul cel mai important al economiei de tip social-democrat (sau, mai franc spus, socialist) care susține „statul-dădăcă”, adică mega-statul care controlează, prin sistemul de asigurări sociale, toată viața individului de la naștere până la moarte sub pretextul securității și bunăstării. Ei bine, în SUA erau cam greu de aplicat asemenea idei străine de spiritul liberal economic, specific americanilor. Doar o astfel de criză a făcut posibilă aplicarea unui program statal de intervenție ca NEW DEAL-ul, prezentat în manualele comuniste drept un mare succes.*

2. Cotidianul, „Criza apropie Rusia de America: implicarea statului e singura soluție”, 30.09.2008.

3. Cum o face editoria Evenimentului Zilei, Christian Mititelu, în „Respingerea socialismului financiar”, 01.10.2008.

4. Declarații preluate de pe portalul de știri Hotnews.

5. *Adevărul*, ediția din 01.10.2008.

De ce Parlamentul European se edifică după modelul Turnului Babel

Turnul Babilonului! Ați citit în Sfânta Scriptură a lui Dumnezeu despre turnul Babilonului. Un buboi pe fața pământului! A fost un buboi pe omenirea de după potop, noul și adevăratul buboi! Oamenii de dinaintea potopului erau imorali, însă cei de după potop erau fără Dumnezeu. Dar cum, atât de repede? Cum au uitat așa iute de Dumnezeu urmașii aceluia Noe, singurul pe care Dumnezeu l-a izbăvit de la potop pentru credința și dreptatea lui? Oare pedeapsa lui Dumnezeu prin potop nu le-a folosit cu nimic urmașilor lui Noe? Unora le-a folosit – nici când lumea nu a fost lipsită de oameni drepti – dar multora nu le-a folosit cu nimic, și tocmai acești mulți au hotărât să zidească un turn până la cer, ca să se proslăvească pe sine. Așa stă scris: Veniți să ne zidim cetate și turn, al cărui vârful va fi până în cer, și ne vom face nume mai înainte de a ne risipi pe fața a tot pământul (Fac. 11:4)

Îată ce înseamnă acestea: când au zis că vor să zidească o cetate, înseamnă că au vrut ca întreaga lor viață personală și socială să o rânduiască fără Dumnezeu și fără binecuvântarea lui Dumnezeu. Când au zis că vor să zidească un turn al cărui vârful să ajungă până la cer, înseamnă o îndărătnicie față de Dumnezeu cel ceresc, despre care negreșit au zis, dar în a Cărui putere au crezut mai puțin decât într-a lor. Când au zis că vor să își facă nume, înseamnă că au vrut să dobândească slavă deșartă, ca oamenii să fie încântați de ei și să li se închine ca unor dumnezei, în pofida Dumnezeului ceresc. Când au zis că vor să facă acestea mai înainte de a se risipi pe fața a tot pământul, înseamnă că au vrut să-și rânduiască viața numai după voia și după planul lor, fără să ia în seamă voia și pronia lui Dumnezeu. Într-un cuvânt, toate întru slava lor, toate în pofida lui Dumnezeu.

Dacă vreți să știți cum arătau acei urmași ai Dreptului Noe, care au ajuns așa iute uitători de Dumnezeu și laudători de sine, întoarceți-vă dinspre Răsărit spre Apus, și uitați-vă la Turnul Babel al zilelor noastre, nu departe de voi. În privința imboldului și dorinței de a zidi, vom vedea că asemănarea merge până la identitate. Aceleași porniri și același dorință stau și astăzi, ca și atunci, la temelie și la plănuirea aceluia Turn Asiatic al Babilonului. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu e pricina bolii și a constructorilor din vechime, și a celor noi. În amândouă cazuri, imboldurile sânt slava personală sau națională, în pofida lui Dumnezeu și a celor ce cred în Dumnezeu, iar dorințele sunt de a se face pe sine dumnezei și de a-și rândui întreaga viață după socoteala și voia omenească, fără să bage de seamă la Ziditorul cerului și-al pământului, fără nici o cercetare a voii și-a proniei lui Dumnezeu. Patru sânt zidurile acestui nou Turn al Babilonului: unul e știința, al doilea industria, al treilea politica, iar al patrulea individualismul. Toate patru, nesfințite și nebinecuvântate. Toate, potrivnice lui Dumnezeu, toate împotriva lui Dumnezeu și în ciuda lui Dumnezeu. De aici își trag toate cele patru ziduri întunecimea ca noaptea fără stele și Lună. Ca și cum în acel turn ar trăi niște întunecați, cărora le e mai dragă bezna decât lumina. În dreptul oricărui zid ați sta, vor ajunge la voi prostia și cearta. În rândul oamenilor de știință veți auzi atâtea basme despre lume și despre om născocite de mintea lor, atâtea certuri și polemici între ei, încât veți vrea să vă plecați grabnic de acolo, către alt zid. Când vă veți afla înaintea zidului industriei, vă vor aștepta și acolo prostia și cearta, prostie în producția fără măsură și ceartă în jurul muncii și a plății muncii, încât

vă vor asurzi urechile. Dacă vă veți afla înaintea zidului politicii – iarăși prostie și ceartă; prostie, pentru că fiecare politician se străduiește să își întărească partidul nedreptățind partidele potrivnice și să-și umple de slavă poporul nedreptățind popoarele vecine. Fiecare își caută învierea în mormântul altuia, și fericirea în nefericirea altora. Iar despre cearta dintre politicieni, nici să nu mai vorbim. Despre ea vorbesc în fiecare zi sute de vagoane de hârtie de ziar, plină de laudăroșeniile, fățarniciile și certurile politicianilor. În cele din urmă, dacă vă veți apropia de al patrulea zid, veți întâlni iarăși același lucru: prostie și ceartă. Căci individualismul este cea mai întunecată prostie, pricină a nenumărate certuri între oameni și popoare. Aici se găsește individualismul de tot felul, purtând felurite nume: individualismul personal, individualismul de grup, individualismul industrial, politic, partinic și național – întuneric fără nici o rază de soare, ceartă fără de sfârșit! De aici și viețuirea în acest nou Turn al Babilonului – o viață fără luminare, fără bucurie, fără rost, fără dragoste, încât omului îi vine să strige: Fugiți din acest pământ, pe care Dumnezeu l-a lepădat și l-a blestemat!

Constructorii n-au izbutit să isprăvească vechiul turn al Babilonului. Nu i-a lăsat Dumnezeu. Le-a amestecat griaurile, încât nu s-a mai înțeles prieten cu prieten. Din această pricină, și-au părăsit lucrul și s'au răspândit în

întreaga lume, după cum a vrut Dumnezeu. Și așa s-a împlinit voia lui Dumnezeu, iar nu voia mărginiților și întunecaților oameni, urmași ai Dreptului Noe. Oare nu vedeți, fraților, cum a amestecat Dumnezeu și limbile noilor constructori ai Turnului Babel? Nimeni nu se înțelege cu nimeni. Toți se îndreptățesc numai pe sine, iar pe ceilalți îi judecă. Fiecare e războinic împotriva lui Hristos și a aproapelui său. Oare poate dăinui un asemenea oraș? Oare poate ajunge un asemenea turn până la ceruri? Nicidecum. Și turnul se va prăbuși, iar cetatea se va pustii. Se va săvârși voia lui Dumnezeu, nu a oamenilor. Iar când Dumnezeu amenință, se vor ridica toate neamurile pământului împotriva acestui nou Turn al Babilonului, vor veni și îl vor nimici până la temelie. Și așa cum toată lumea râde citind istoria zidirii aceluia prim Turn al Babilonului, zicând: „L-au avut pildă pe strămoșul lor, Dreptul Noe, dar nu au urmat calea lui,” așa vor râde și generațiile viitoare de popoarele Turnului nostru Babilon, zicând: „L-au avut pe Hristos, Evanghelia și Biserica, i-au avut pe cei sfinți și plăcuți lui Dumnezeu, pe strămoșii lor, dar nu au urmat lor, ci le-au întors spatele și au urmat pilda constructorilor fără de Dumnezeu ai primului Turn Babel. Iar Dumnezeu i-a lovit și i-a amestecat.” Lui Dumnezeu, slavă și laudă în veci. Amin.

Sf. Nicolae VELIMIROVICI

Din „Prin fereastra temniței”, Predania, 2007

Turnul Babel, tablou de Brueghel

Sediul Parlamentului European, proiectat de Architecture Europe Studio după modelul Turnului Babel

Obama

repetiție pentru liderul mondial ce va veni

„Cred, oricât ar suna de SF, că Barack Obama este primul președinte planetar din istoria omenirii. Dacă cândva va exista un președinte al Terrei așa cum se imagina în povestirile SF ale anilor 50-60, atunci istoricii îl vor considera pe B. Obama ca primul antemergător, primul precursor al președintelui planetar [...] Am avea și noi nevoie de un Obama... poate că el există, dar nu iese la suprafață, pentru că e greu în atmosfera aceasta de politică josnică ce se face la noi... Poate că ne trebuie și nouă, cu adevărat, o criză! Poate că trebuie să ajungem cu adevărat în fundul gropii ca să putem să oferim și noi o soluție și României și poate chiar lumii, o soluție adevărată, autentică, cum cred că este Barack Obama.”

Acestea sunt declarațiile lui Cristian

Tudor Popescu, cunoscut și reputat editorialist al cotidianului *Gândul*¹.

Celebru pentru luciditatea sa neiertătoare și pentru modul neînduplecat în care vădea populismul și demagogia, minciuna liderilor politici naționali dar și internaționali, de această dată C.T.P. uimește prin convingerea cu care crede în... Barack Obama. Spunem *crede* deoarece rândurile de mai sus arată nu faptul banal de a fi de acord cu un om politic sau de a-l prefera altuia, ci faptul că autorul lor își investește în acest lider politic, cu aceeași forță cu care pe alții îi demolează, ceva lăuntric din însăși persoana sa. Acest „ceva” este o așteptare tainică, ascunsă, a celor care urăsc sincer

Barack Obama, aureolat de sigla sa electorală

Imagine ce evocă tinerețea comunistă a lui Obama

această lume așa cum arată ea acum, mizeria din ea, joscnicia din jur, însă, în același timp, se îndârjesc să nu creadă Singurului Mântuitor, Nazarineanului Aceluia. Și, atunci, rezultatul acestei îndărătnicii de a nu crede Dumnezeu-ului Om este că sentimentul inadaptabilității în această lume se transformă într-o ură imensă, distrugătoare, față de tot ce înseamnă „lumea veche”. O răsturnare perfectă, o parodiare a sentimentului creștin de a „nu fi din această lume”, este sentimentul demonic nihilist de a voi să distrugi lumea, creația lui Dumnezeu, pentru a întemeia propria împărăție.

Lideri politici ai lumii au aplaudat apariția noului președinte american în aceiași termeni exaltați. Iată, de pildă, ce spune șeful Comisiei Europene, Jose Manuel Barroso: „Trebuie să transformăm criza în care ne aflăm într-o nouă oportunitate. Avem nevoie de un nou plan pentru o lume nouă. Sincer, sper ca avându-l ca președinte pe

Barack Obama, SUA își vor uni forțele cu Europa pentru a crea o lume nouă. Pentru binele societății, pentru binele lumii”². În același spirit, Gordon Brown, primul ministru laburist (adică socialist) al Marii Britanii, face un apel către Barack Obama cerându-i acestuia să colaboreze cu Europa, pentru renașterea unei „noi ordini mondiale din cenușa crizei economice”³.

Tot din spațiul european, directorul Consiliului European pentru Afaceri Externe, Mark Leonard, afirmă: „Obama poate fi considerat noul Mesia, însă alegerea sa va fi o palma peste obrazul europenilor care preferă sa-l acuze pe Bush în loc să-și asume responsabilitatea pentru problemele globale”.

Obama, noul Mesia, cel care poate crea o lume nouă, a cărui victorie electorală, după spusele președintelui afghan Hamid Karzai (unealta americanilor în țara ocupată militar de ei), este începutul unei „noi ere”.

Cine este însă Barack Obama? Candidatul de culoare al Partidului Democrat, adică al socialiștilor americani, nu se poate lăuda cu mari realizări politice până în acest moment. Însă a reușit să pară a fi „omul momentului”. În plină criză a sistemului bancar american, discursul său nu a fost unul violent, irațional, revanșard. Campania sa

electorală nu a folosit într-un mod strident lovituri sub centură, atacuri murdare.

Dimpotrivă: discursul său, pentru cine a urmărit, a fost unul moderat însă mobilizator. Tonul a fost unul aproape blând. Prestațiile de la confruntările TV arătau un om stăpân pe sine, de un calm „imperial”, cum îl descriau unii comentatori. Afirmările sale au fost „raționale”, însă pline de sentiment, menite să atingă corzile sensibile ale poporului american.

Sigur, nu ale întregului popor american, ci al celui popor proiectat și imaginat de industria cinematografică de la Hollywood. Și, dacă tot am menționat de Hollywood, merită să menționăm și faptul că Obama a fost susținut practic de toată mass-media care conta din SUA. Toate marile cotidiane s-au transformat în agenți electorali ai lui Barack Obama, încât este, mai degrabă, de mirare că totuși nu a câștigat zdrobitor alegerile. De asemenea, toată industria cinematografică l-a susținut pe candidatul democrat. Susținerea s-a făcut simțită, Obama beneficiind de un clip electoral de 30 minute, creație artistică de mare talent, care a îmbinat tehnicile Hollywood cu cele ale documentarelor tip Discovery.

Sloganurile-clisee repetate de-a lungul campaniei electoare dar și în discursul său de învingător au fost „schimbarea” și „unitatea”. Apelul la unitate se face ca „să nu ne mai simțim ca un conglomerat de indivizi”, ci ca o unitate, ca „unul”, fie că suntem de naționalități diferite, de religii diferite sau de orientări sexuale diferite (!). În cadrul aceleiași prim-discurs de președinte învingător, prestația lui Obama a fost pur și simplu o prestație de vedetă mediatică, iar publicul, un stadion întreg, se comporta ca la un concert electrizant. S-a repetat la acest miting, în mod incantatoriu, în masă, formula „Yes, we

can!”, adică, în traducere, „da, putem!”, o formulă de putere, specifică psihologilor egocentriste, care are același rol al unei incantații prin care se cer puteri magice, de schimbare și de realizare a unei „împărății” a omului...

Nu e de mirare, deci, că s-a creat aproape o isterie în jurul lui Obama. Nimeni nu se mai gândește că el este doar o marionetă în mâinile celor care conduc cu adevărat SUA, așa-numitul „complex militaro-bancar-industrial”. Nimeni nu se gândește că Obama nu a spus nimic nou, nimic extraordinar, nici nu avea ce, de altfel, și că totul a fost o tehnică mediatică, îmbinată cu tehnici psihologice de „vrăjire”, suprapuse peste o carismă personală. Nimeni nu s-a mirat și nici nu a considerat ciudat că partenerul său, viitorul vicepreședinte al americii, Joseph Biden, aproape că a devoalat, fățiș, intențiile reale ale celor ce sunt în spatele candidatului democrat: „Fiți atenți, vom avea o criză internațională, o criză provocată pentru a testa caracterul tipului ăstuia... Nu vor trece șase luni până ce lumea îl va testa pe Barack Obama, așa cum l-a testat pe John Kennedy. Vă garantez că așa se va întâmpla”⁴.

Revenind însă la declarațiile lui C.T.P., citate mai sus, suntem nevoiți să îi recunoaștem acestuia capacitatea profetică, însă într-un sens negativ, de a vedea tendințele mondiale ce se desfășoară sub ochii noștri. Alegerea președintelui american Barack Obama are o semnificație certă și, credem noi, cel care a reușit să sintetizeze cel mai bine această semnificație este C.T.P. Într-adevăr, alegerea lui Barack Obama constituie apogeul și în același timp începutul unui val imens de speranțe, de așteptări. Într-adevăr, așa cum arată toate aceste declarații precum și reacțiile jurnaliștilor reputați, alegerea lui Obama aduce o noutate absolută: pentru prima

oară se vorbește de președinția planetară. Pentru prima oară, speranțele întregii omenirii se îndreaptă către un lider providențial, un lider mesianic. Un lider capabil să convingă lumea să creadă în el. De aceea, suntem lăsați să intuim că ultimele alegeri prezidențiale din SUA au fost doar o repetiție, sunt doar un „pattern”, un model de desfășurare ale unor viitoare alegeri planetare. Cum vei convinge însă o lume întregă de necesitatea organizării de alegeri mondiale? Răspunsul se află în partea a doua a citatului de la început: „Poate că ne trebuie și nouă, cu adevărat, o criză!” Aceasta era și soluția nihilistului revoluționar, sadic și violent, din opera literară *Demonii*, scrisă de F.M. Dostoievski, pe numele său Piotr Verhovenski: o criză puternică ce aruncă lumea în haos și aruncă omenirea amăgită în brațele „salvatorului”, ale „liderului providențial”...

Ioan BUCUR

NOTE:

1. Citatul este transcrierea unor fragmente din editorialul audio al lui Cristian Tudor Popescu din ediția electronică a cotidianului *Gândul*: <http://www.gandul.info/puterea-gandului/un-presedinte-planetar.html?4237;3435204>
2. Declarație apărută în ediția online a cotidianului *România Liberă*: <http://www.romanalibera.ro/a138404/reactiile-liderilor-politici-ai-lumii-la-victoria-lui-barack-obama.html>
3. Declarație a primului ministru britanic preluată din ediția online a cotidianului *Ziua*: <http://www.ziua.net/news.php?data=2008-11-11&id=15814>
4. Declarație citată de *Gândul*, ediția electronică: <http://www.gandul.info/lumea/-alegerea-lui-barack-obama-va-genera-o-criza-internationala.html?3929;3345722>

Cauzele cancerului

Nici un diagnostic nu aduce mai multă spaimă în inimile pacienților precum cel de cancer. Percept ca și incurabil, cu o cauză necunoscută, cancerul reprezintă astăzi ceea ce ciurma trebuie să fi reprezentat în secolul al XVIII-lea. Trăim cu teama lui și evităm să deschidem subiectul. În timp ce noi ne ascundem capetele în nisip, cancerul a ajuns să fie a doua dintre cauzele cele mai comune ale morții premature în Vest și este privit ca și viitoarea cauză numărul unu a mortalității în următorii 20 de ani. Este deja principalul ucigaș al oamenilor sub 50 de ani.

Patrick Holford

În anul 2006 se înregistrau în Europa 3.191.600 cazuri de cancer (53% bărbați și 47% femei) și 1.703.000 decedau în același an în urma acestei nemiloase boli. Adică tot atât câți morți aducea în trecut o conflagrație de dimensiuni continentale.

România, obișnuită în ultimii ani cu atingerea celor mai triste recorduri, se află între fruntașii Europei și la incidența cancerului. Astfel, după datele Ministerului Sănătății, anul acesta erau înregistrate 355.000 de cazuri de cancer. Dintre aceștia, părinți, frați sau surori, soți sau buni prieteni, peste 5 ani nu vor mai supraviețui nici jumătate. Adică vor pieri mai mulți decât numărul de oșteni pe care-i pierdeau

voievozii români pe aceeași durată de timp în războaiele cu turcii. Cel mai înfricoșător lucru îl constituie cifra uriașă a noilor cazuri care în prezent urcă până la 50 000 pe an. Și dacă avem în vedere ponderea de creștere, se apreciază că nu peste multă vreme se vor înregistra minimum 60 000 de noi cazuri de cancer în fiecare an. Anumite studii occidentale arată că în scurt timp se va ajunge ca unul din trei oameni să se îmbolnăvească de cancer pe parcursul vieții sale.

După un studiu realizat la nivelul anilor '70, creșterea numărului de cazuri de cancer avea loc paralel cu industrializarea și chemicizarea lumii noastre. Cu cât o țară era mai dezvoltată, cu atât numărul cazurilor de cancer era mai mare. Cu cât venitul pe cap de locuitor sporea, cu atât creștea incidența cazurilor.

Această paradigmă s-a schimbat cu timpul, căci industriile poluante și alimentația chimizată a invadat întregul glob. Și mai apare o cauză care lovește puternic țările fostului bloc comunist: stresul unei tranziții fără de sfârșit, la care, ca și compensații oferite de industria divertismentului și de consum, se mai adaugă fumatul, alcoolul, viața sexuală

dezordonată, contraceptivele, tratamentele hormonale, inflația consumului de medicamente, avortul și multe altele dintre „cadourile” pe care societatea de consum ni le oferă pentru a ne face fericiți.

Se vorbește enorm despre drepturile omului, despre calitatea vieții și alinarea suferinței, dar dincolo de ipocrita demagogie a politicianilor și propaganda mediatică a marilor concerne, în societatea actuală, omul este parcă cel mai puțin important lucru. Sau este important atâta timp cât de pe urma lui se pot câștiga bani. De aceea statul se arată mult mai interesat de subvenția vaccinurilor și a tratamentelor medicamentoase de unde pot ieși sume frumoase, decât de prevenirea îmbolnăvirilor, de controlul alimentelor, de oferirea unui mod de viață sănătos omului de rând. Este oare întâmplător faptul că a treia industrie ca profit în lume după cea a drogului și a petrolului este industria farmaceutică? Boala rămâne una dintre cele mai mari afaceri ale lumii moderne.

Având în vedere acestea, este extrem de periculos pentru sănătatea noastră să ne încredem în tot ceea ce ni se vinde, în ceea ce ni se oferă cu generozitate de către stat sau, în general, în modul de viață care ni se impune să-l trăim. Mai curând ar trebui să

învățăm știința de a trăi sănătos, atât cât se mai poate, de a ne fi propriul doctor, înainte ca doctorii să ajungă la imposibilitatea de a ne mai putea ajuta.

Situația nu este nouă în istorie, doar că noi ne-am obișnuit a ne încrede (a se citi *a ne preda*) total în logica „specialiștilor” și în instituțiile statului, uitând că mintea ne-a fost dată de Dumnezeu nu ca să fim sclavii altora sau ca să o robim patimilor, ci ca să ne exersăm discernământul în a alege ce să mâncăm, cum să trăim și cum să ne vindecăm. Din păcate, din cauza inflației informaționale am ajuns să refuzăm exact cunoștințele care ne-ar putea fi de folos. De prea multe ori am fost înșelați și dezamăgiți pentru a ne mai putea încrede orbește în oricine. Și totuși, chiar dacă așa stau lucrurile, învățarea nu trebuie ocolită, căci altfel vom ajunge să ne supunem pasivi condiționărilor sau vom sfârși grav bolnavi și neputincioși să primim ceea ce ni se oferă, căci nu vom mai avea puterea să alegem singuri.

În spiritul acestui exercițiu al libertății și al discernământului ne-am propus ca în fiecare număr al revistei noastre să tratăm una dintre cauzele cancerului și ale altor boli grave, factorii de risc a căror cumulare ne duc în mod foarte probabil la moarte. Desigur, credința joacă un rol important în întreaga viață a omului, de ea depinzând în mare măsură sănătatea noastră, însănătoșirea noastră, dar mai este nevoie întotdeauna și de puținică înțelepciune ca nu cumva să-l ispitim pe Dumnezeu, aruncându-ne cu zâmbetul pe buze în brațele bolii și ale morții cu gândul că El ne va vindeca oricum. Să nu ispitim pe Dumnezeu prin inconștiența noastră. Să facem măcar atât cât depinde de noi.

Prof. Mihai CRISTEA

Dragostea doamnei Albright sau **despre cum se sterilizează poporul român**

Madeleine Albright, prima femeie secretar de stat al SUA, este cunoscută în întreaga lume drept unul dintre mediatorii principali ai celei mai mari misiuni umanitare din istoria omenirii. Așa s-a autointitulat intervenția armată în Serbia, mai precis bombardarea armatei și populației Serbiei pe o perioadă de 74 de zile. Dragostea pentru umanitate a lui Albright ne-a fost readusă în atenție în luna iunie a anului curent. De data aceasta privirea maternă a fostei secretar de stat s-a îndreptat asupra poporului român. A sosit din capătul celălalt al lumii ca să-i convingă pe conducătorii țării noastre de necesitatea imperioasă a vaccinării obligatorii a tuturor fetelor și femeilor cu vârste între 9 și 26 de ani, pentru a le scăpa de cancerul de col uterin.

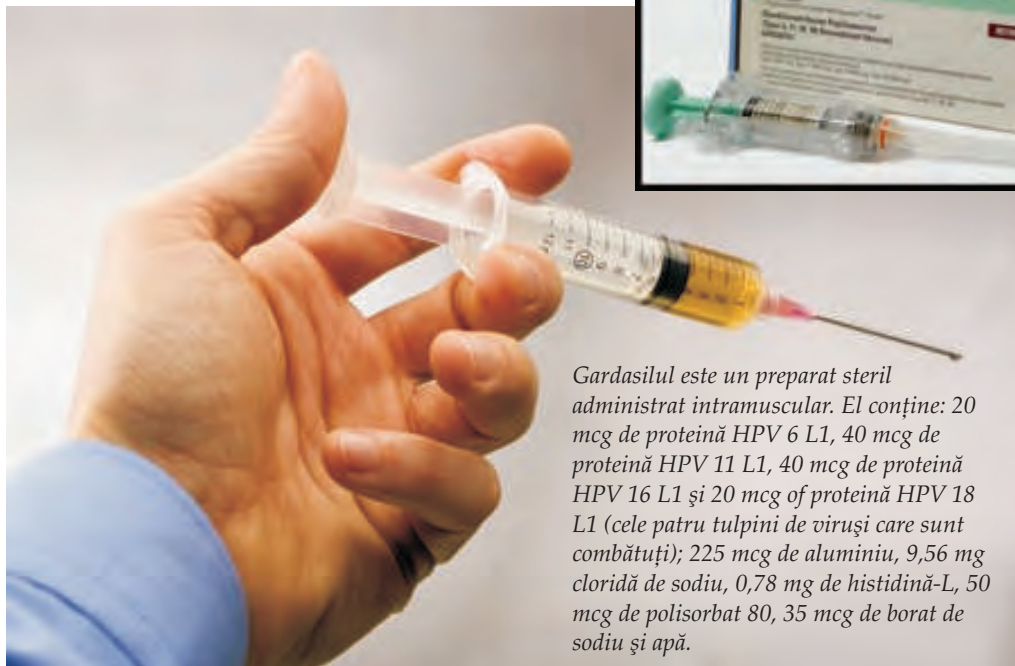

Misiunea doamnei Albright a fost de data aceasta neașteptat de ușoară, după cum sunt, de altfel, marea parte a misiunilor americane și europene în România. Atât președintele țării cât și primul ministru, încrezându-se promisiunilor celebrei femei, au consimțit să cheltuiască oricât de mult, mai precis peste un miliard de dolari, numai pentru a asigura sănătatea femeilor din România. Sacrificiul este mare, căci vaccinul Gardasil (în Europa circulă sub numele de Silgard), costă în jur de 300 de euro adică mai mult decât oricare alt vaccin (fiecare doză costă în jur de 100 euro, însă vaccinarea presupune, de fapt, administrarea a trei astfel de vaccinuri pe perioada a 6 luni).

Veștile venite de peste ocean au însă darul de a ne îngrijora. Deși banii pentru vaccinarea fiicelor poporului român s-au găsit destul de repede, și nu este puțin lucru la o țară cu datoriile României, vaccinul nu pare să atingă obiectivul anunțat. Pe de o parte, testele făcute nu sunt deloc concludente în ceea ce privește împiedicarea apariției cancerului prin vaccinarea cu Silgard, iar, pe de altă parte, efectele adverse ale vaccinării nu sunt deloc neglijabile.

Numai în America s-au înregistrat până la 1 septembrie 2008 douăzeci și cinci de decese corelate cu administrarea vaccinului. Unele persoane au murit la câteva ore după vaccinare, iar altele la câteva zile. De asemenea, până la aceeași dată la VAERS (Sistemul de Raportare a Efectelor Adverse ale Vaccinurilor)

Gardasilul este un preparat steril administrat intramuscular. El conține: 20 mcg de proteină HPV 6 L1, 40 mcg de proteină HPV 11 L1, 40 mcg de proteină HPV 16 L1 și 20 mcg of proteină HPV 18 L1 (cele patru tulpini de viruși care sunt combătuți); 225 mcg de aluminiu, 9,56 mg cloridă de sodiu, 0,78 mg de histidină-L, 50 mcg de polisorbitat 80, 35 mcg de borat de sodiu și apă.

fuseseră declarate peste 10.500 de cazuri în care s-au manifestat reacții adverse în urma vaccinării. Dintre acestea cele mai simple sunt: greața, voma, temperatura ridicată, mâncărimi ale pielii, dureri musculare, spasme bronșitice, probleme respiratorii, astm, apendicită și dezvoltarea artritei. Apar însă cu o incidență mare și:

- ◆ pierderi ale conștiinței, paralizii faciale (sindromul *Bells Palsy*);
- ◆ creșteri ale glicemiei însoțite de grave crize de diabet;
- ◆ afecțiuni neurologice și cardiace grave, șoc anafilactic;
- ◆ avort spontan;
- ◆ nașterea de copii cu malformații;
- ◆ apariția de negi genitali și pe toată suprafața corpului;
- ◆ o afecțiune majoră a imunității însoțită de sindromul *Guillain-Barre*. Această boală presupune un atac puternic

pe care sistemul imunitar îl efectuează împotriva sistemului nervos periferic ajungându-se până la paralizie generală.

Toate acestea fac parte din efectele pe termen scurt ale vaccinului care apar în primele ceasuri sau cel târziu la câteva zile de la administrare. Problema principală o ridică efectele pe termen lung. Acestea nu pot fi identificate încă și, cu siguranță, nu sunt cunoscute nici de producători, căci medicamentul a fost testat numai pe parcursul a patru ani. Mai ciudat este însă faptul că vaccinul a primit foarte ușor aprobarea de a fi *distribuit*, deși însăși compania producătoare Merck afirmă că nu a fost evaluat potențialul Gardasilului de a cauza cancer sau sterilitate. De unde a apărut suspiciunea apariției acestor efecte pe termen lung? Compoziția vaccinului vorbește de la sine:

În primul rând acest vaccin conține 225 mcg aluminiu, adică prin administrarea celor trei vaccinuri se ajunge ca în corpul

femeii să se acumuleze o cantitate de 675 mcg de aluminiu. Pur și simplu „se acumulează”, căci acest metal se depune în celule, afectând mai ales sistemul nervos central. Este deja de notorietate faptul că acumularea de aluminiu în organism este corelată cu apariția demenței Alzheimer. De asemenea, studiile mai noi demonstrează că aluminiul produce vătămări ale ficatului și rinichiului.

Opinia publică mondială este mult mai îngrijorată de existența în compoziția gardasilului a unei cantități de 50 mcg de polisorbate 80. Această substanță a fost dovedită experimental pe femele de șoareci că produce o maturizare anormală a organelor sexuale și sterilitate. „Se va dovedi oare peste 10-15 ani că Gardasilul a fost un agent de sterilizare și o întreagă generație de fete au fost afectate?”, se întreabă cu îngrijorare cercetătorii occidentali. În experiențele pe șoareci s-a constatat, de asemenea, că polisorbatul 80 este carcinogen și mutagen, adică produce mutații genetice.

Un alt semn de întrebare îl ridică prezența în compoziția vaccinului Gardasil a 35 mcg de borat de sodiu. Institutul Național

pentru Sănătate al Americii consideră această substanță o otrăvă periculoasă. Ea a fost folosită în trecut pentru dezinfecție până când au survenit moartea persoanelor care intrau în contact cu substanța. Efectele adverse ale boratului de sodiu sunt: starea de vomă, diareea, urticarea, problemele respiratorii, dureri de cap și insomnii, febră, scăderea tensiunii, scăderea urinării, spasme ale mușchilor faciali, tremur al mâinilor și picioarelor, stare de confuzie mentală, convulsii și comă. Efectele pe termen lung nu sunt cunoscute, deoarece până de curând boratul de sodiu era considerat suficient de otrăvitor ca să nu se mai pună problema folosirii lui în alimentație sau în industria farmaceutică.

Prin urmare, este oare întâmplător faptul că Merck, producătorul Gardasilului, declară că nu s-a cercetat posibilitatea ca acest vaccin să aibă efect cancerigen și mai mult sterilizant?

De ce riscă o asemenea afirmație compania producătoare? Pe de o parte, pentru că populației nu i se va aduce la cunoștință acest lucru, pe de altă parte,

dacă nu s-ar face această precizare, Merck ar putea să mai piardă câteva miliarde de dolari ca daune pentru persoanele care ar putea dovedi că din cauza vaccinului nu mai pot face copii sau au dobândit o anumită formă de cancer după cum s-a întâmplat în cazul medicamentului Vioxx (rofecoxib), produs de același gigant farmaceutic.

De fapt, întreaga miză a chestiunii este dată chiar de efectele adverse pe termen lung. Va fi foarte greu de dovedit că o anumită boală gravă – cancer, sindrom autoimun, sterilitate – au fost cauzate de vaccinarea cu Gardasil produsă în urmă cu 5, 10 sau 15 ani. Însă oricum toxicitatea sporită a acestui

vaccin ne asigură că imunitatea persoanelor cărora li s-a administrat a fost semnificativ afectată, iar aceasta este după cum vom vedea într-un număr viitor cauza principală a majorității formelor de cancer, mai cu seamă a celui de col uterin. Avem oare vreun motiv pentru care am accepta să ne vaccinăm copiii? Poate doar acela că întâmplător sau intenționat nu suntem deloc informați asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat vaccinarea cu Gardasil: una dintre cele mai mari afaceri ale zilelor noastre.

Virgiliu GHEORGHE

De ce nu putem crede în Gardasil

Impunerea vaccinării cu Gardasil pentru a se preveni, chipurile, apariția cancerului de col uterin a declanșat în întreaga lume puternice reacții. Acestea s-au amplificat odată cu trecerea timpului, deși importante autorități medicale au asigurat în repetate rânduri că Gardasilul oferă perfectă siguranță, adică nu primejduiește sănătatea femeilor prin efectele adverse pe care le are.

Cum s-ar putea explica reținerea serioasă pe care cetățenii țărilor vizate vaccinării au început să o aibă față de instituțiile și cercetătorii plătiți din banii guvernamentali pentru a se îngriji de sănătatea populației? Aceleași autorități care astăzi sunt indignate de faptul că folosirea vaccinului rămâne încă controversată au recomandat ca și în alte dăți cu mult aplomb anumite medicamente care și-au dovedit mai târziu nocivitatea.

Istoria recentă înregistrează zeci de mii de decese, apariția de malformații cancere și alte boli foarte grave în urma administrării la recomandarea medicului a ultimelor cuceriri ale industriei farmaceutice. Desigur că nu ne referim la milioanele de indivizi care suferă pe întreaga planetă din cauza toxicității medicamentelor, dar care nu au cum demonstra sau nu au posibilitatea să se apere în justiție. Avem în vedere strict cazurile efectelor adverse care nu au putut fi contestate nici măcar de concernele farmaceutice care au în spate zeci de miliarde de dolari și o armată de cercetători, doctori și avocați pe care-i plătesc extrem de bine. Spre exemplu:

În anii 1960, **thalidomide** a fost declarat un medicament sigur și extrem de eficient pentru femeile însărcinate care manifestă o stare de greață sau au insomnii. Despre acest subiect au foarte multe să ne spună miile de adulți care au supraviețuit până astăzi având brațele malformate precum înotătoarele.

Au fost înregistrate peste zece mii de cazuri

de copii născuți cu unele dintre următoarele infirmități:

1. absența urechilor și a auzului;
2. malformații ale inimii, intestinelor, uterului și a fierii;
3. defecte ale mușchilor care mișcă ochii și ale mușchilor feței;
4. absența brațelor sau a picioarelor;
5. mâini și picioare cu aspect de aripioare.

Tot în anii 1960, a fost lansată pilula contraceptivă, iar femeile au primit asigurări că folosirea ei nu are efecte secundare. Studiile arată acum că pilula poate fi cauza pentru creșterea alarmantă a incidențelor de atac, infarct și cheaguri de sânge, dacă este administrată timp de opt ani sau mai mult (*British Journal of Medicine*, 16 sau 17 septembrie, 2007).

Între anii 1938 și 1971, nu mai puțin de patru milioane de femei din Statele Unite și multe din Canada au luat medicamentul **dietilstilbestrol** (DES) pentru a preveni avortul. Fiicele acestor femei care au fost expuse medicamentului DES în uter au experimentat o gamă de anormalități structurale reproductive în uter, în colul uterin și în vagin. Incidența anormalității survine în 18% din cazuri, dar ar putea să ajungă până la 33% la cele care au fost expuse la DES în uter. Copiii de sex masculin ale femeilor care au luat DES în timpul sarcinii prezintă o incidență crescută a anormalităților genitale și probabilitatea unui risc crescut pentru prostată și cancer testicular.

Merck Frosst, producătorul Gardasil, a dezvoltat de asemenea un medicament pentru dureri, denumit Vioxx, care a fost ulterior folosit de mii de persoane care suferă de artrită. Din păcate, medicamentul a avut efectul secundar de a provoca infarcte și atacuri. În consecință, medicamentul a fost

Copii născuți cu infirmități în urma folosirii de către mamă a medicamentului Thalomid (SUA)

retras de pe piață în 2004, iar Merck Frost trebuie să facă față la mii de atacuri în justiție, cu cereri de prejudicii însumând miliarde de dolari. În Statele Unite se înregistraseră 6400 de procese pentru daune până în 2005, compania plătind, de exemplu, numai într-un singur caz 253 de milioane de dolari unei văduve al cărei soț a decedat ca urmare a unui „tratament” cu Vioxx. Nu mai vorbim despre cele peste 50.000 de decesuri care au fost atribuite acestui medicament.

În 2001, 15 milioane de femei numai în Statele Unite, precum și alte milioane din Canada și de peste hotare, au urmat terapia de **înlocuire hormonală (HRT)**. A devenit unul dintre cele mai populare tratamente medicale prescrise pentru menopauză, presupusă a permite femeilor să ducă o viață lungă și sănătoasă. Cu toate acestea, în iulie 2002, terapia cu estrogen s-a dovedit a fi mai degrabă un pericol pentru sănătate decât un beneficiu. S-a dovedit că poate constitui un potențial risc pentru sănătatea femeilor care

au trecut de perioada de menopauză prin creșterea riscului de boli de inimă, atacuri, cheaguri de sânge și cancer la sân. Întrebarea cu privire la numărul femeilor care ar putea să fi murit prematur datorită faptului că medicii le-au prescris această medicație, rămâne fără răspuns. O statistică rezonabilă ar ridica numărul la zeci de mii de femei. (*New York Times*, 16 septembrie 2007).

Cel mai mare producător european de medicamente, GlaxoSmithKline, a produs și vândut medicamentul pentru diabetici Avandia, situat pe locul doi în topul vânzărilor sale de anul trecut, medicament care a fost ulterior legat de un risc crescut pentru infarct miocardic și pentru moartea cauzată de probleme cardiovasculare. Ceea ce a dus la scăderea vânzărilor medicamentului cu 38%.

Acestea sunt numai câteva exemple ale înțelepciunii medicale: „astăzi e, mâine nu e”. Încrederea pe care suntem sfătuiți să o avem anul acesta este retrasă în anul următor. Unul

dintre factorii care au contribuit la această revizuire este că tipul de procese experimentale necesare pentru a determina adevărul în privința unui medicament este excesiv de costisitor și de îndelungat, motiv pentru care nici nu sunt puse în practică de multe ori. De aici derivă problema în privința acestor medicamente recomandate într-un mod atât de entuziast de către asociațiile medicale profesionale.

Pentru planul său de marketing, Merck Frosst s-a folosit de lobbisti cu acces la oficiali publici importanți. În Canada, Ken Boessenkool, acum împreună cu compania de relații publice a Hill și Knowlton din Calgary, au făcut lobby pe lângă guvernul federal în numele lui Merck Frosst. Dl. Boessenkool este un fost consilier al primului ministru Stephen Harper, pe când acesta era liderul opoziției. Jason Grier, fostul asistent al directorului George Smitherman de la Ministerul Sănătății din Ontario, a făcut de asemenea lobby în numele lui Merck, iar acum Ontario a hotărât să administreze medicamentul adolescentelor.

Consecințele pe termen lung ale Gardasilului nu sunt cunoscute, lucru admis de producător care recunoaște că nu cunoaște efectele vaccinului asupra riscului de cancer la adolescente, asupra sistemului lor imunitar, asupra sistemului lor reproductiv sau efectele genetice. La timpul potrivit, vom cunoaște toate aceste lucruri – probabil peste 20 sau 30 de ani de acum înainte, când aceste adolescente – subiecte inocente ale experimentului Gardasil – vor fi devenit femei mature, pentru a face cunoscute atunci consecințele administrării medicamentului în copilăria lor la îndemnul medicului.

Marea parte a datelor au fost preluate din articolul lui Gwen Landolt publicat în ediția din noiembrie-decembrie a revistei REAL Women of Canada's Reality.

Virgiliu GHEORGHE

Sfântul Varsanufie de la Optina:

Sub pielea oii se ascunde fiara

La vârsta de 64 de ani, în 1909, Starețul a spus:

- S-a întristat inima mea și nu mai pot face nimic. Simt că mai am puține zile, însă una cer de la Dumnezeu: să stați pe picioarele voastre! Voi veți merge în „serviciul militar”. Da, veți merge, veți slugări și atunci veți înțelege mai bine că sub pielea oii se ascunde fiara, adică lumea. Uneori ni se arată frumoasă, plină de flori și oamenii aleargă să se desfășeze de frumusețea ei. Dar atunci fiara-lume își scoate masca și îi înghite. Nu vă înșelați cu aceste ademeniri ale ei, ci luați aminte că numai pielea este de oaie!

Starețul Varsanufie, Sfaturi către monahi și omilii către mireni, Editura Evangelismos, București, 2003.

Cuviosul Paisie Aghioritul:

Lumea arde. Pricepeți asta?

N-am conștientizat că diavolul a hotărât să distrugă faptele lui Dumnezeu. Este hotărât să lucreze astfel ca să distrugă lumea. A turbat, pentru că a început să intre în lume neliniștea cea bună. Este foarte sălbătic, pentru că știe că timpul lui e scurt (Apoc. 12,12). Lumea arde. Pricepeți asta? Au cuprins-o multe ispite. O astfel de văpaie a aprins diavolul încât de s-ar aduna toți pompierii, n-o pot stinge. Văpaie duhovnicească. N-a rămas nimic. Numai de rugăciune e nevoie, ca să se milostivească Dumnezeu spre noi. Vezi, atunci când se aprinde un foc mare nici pompierii nu mai pot face nimic, ci oamenii sunt nevoiți să se întoarcă la Dumnezeu și să-L roage să trimită o ploaie puternică, ca să se stingă. Așa și pentru văpaia duhovnicească pe care a aprins-o diavolul e nevoie numai de rugăciune ca Dumnezeu să ajute.

Cuviosul Paisie Aghioritul, Trezire duhovnicească, Editura Evangelismos, București, 2003

Despre Români și România

cu Părintele Dionisie,
duhovnicul de la Sfântul Munte

Părintele Dionisie Ignat (1909-2004) s-a născut în comuna Vorniceni (jud. Botoșani), într-o familie de agricultori cu opt copii. La vârsta la care tinerii de-o seamă cu el se pregăteau să meargă la liceu, Dimitrie (numele de mirean al Părintelui Dionisie), mezinul familiei, pleca la mănăstire împreună cu fratele său cel mai mare, Gheorghe (călugărit cu numele de Ghimnazie). Câțiva ani mai târziu, în ziua de 6 septembrie 1926, cei doi frați după trup intră în Sfântul Munte și rămân aici până la sfârșitul zilelor lor, ducându-și viața în aspră nevointă cu tăierea voii, în ascultare și smerită cugetare.

La 18 ani, în 1927, părintele este tuns călugăr. În 1931 este hirotonit ierodiazon, iar în 1937 este făcut ieromonah, devenind duhovnic în 1945. A fost contemporan, în cei peste 77 de ani petruțuți în Grădina Maicii Domnului, cu mari Sfinți și Cuvioși Athoniți precum Sfântul Siluan, Cuviosul Iosif Isihastul, Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuviosul Efrem Katunakiotul etc.

Din 1937 până la sfârșitul vieții, Bătrânul Dionisie a viețuit la Chilia „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din

Colciu, loc devenit în ultimii zeci de ani o „cetate de scăpare” pentru sufletele ostenite și împovărate pentru care Starețul Dionisie a fost adevărat Părinte. Toți cei care l-au cunoscut spun că grija cea mai scumpă a lui era de a nu lăsa vreun suflet să plece de la Chilia Sfântului Gheorghe nemângâiat. El însuși format la picioarele unor sporiți stareți români athoniți, a ajuns apoi să fie cercetat la îndepărtata-i chilie de mitropoliți, preoți, monahi și mulțime de credincioși români, dar și greci, ruși, bulgari, sârbi și de alte neamuri, pentru vorba lui blajină și pentru sfatul izvorât dintr-o minte luminată de harul Sfântului Duh. I se dusesse vestea de „mângâietor de suflete” în tot Athosul, de ajunseseră unii să-l numească inspirat „patriarhul Sfântului Munte”. A iubit nespus pe Dumnezeu și Biserica Sa, și-a iubit mult neamul din care se trăgea, a iubit pe tot omul pe care l-a întâlnit în cale și tot astfel îi învăța să facă și pe ucenicii lui.

Cuviosul Paisie Aghioritul, rugat odată de un credincios să-i recomande un duhovnic îmbunătățit, l-a îndrumat cu căldură să meargă la Colciu, la Starețul Dionisie Românul.

Despre Români și România

Părintele Arsenie Boca spunea că pentru păcatele noastre, ale românilor, o să pierdem și Ardealul. Nu numai că nu o să ne unim cu Basarabia, dar o să ne pierdem și țara așa cum este.

Părintele Dionisie: Părinte, s-ar putea îndeplini precizarea părintelui, că uite, după cum vedem și auzim, cele mai multe avorturi din toată Europa se fac la noi.

Așa e, părinte. Sunt 13 milioane de când au căzut comuniștii. 13 milioane de avorturi.

Părintele Dionisie: Auzi, dumneata! Vedeți cât s-au depărtat românii de credință?! Românii ar trebui să fie cei mai apropiați de Dumnezeu, fiindcă poporul român este un popor mai proaspăt, nu-i vechi, și el, deodată, de când l-a făcut Dumnezeu pe fața pământului, s-a trezit creștin-ortodox. De aceea, el trebuie să fie mai apropiat de Dumnezeu decât orice

neam, că toate neamurile cele vechi s-au închinat la idoli. Pe când poporul român, de când l-a făcut Dumnezeu pe fața pământului, el deodată s-a trezit creștin-ortodox.

Noi ar trebui să fim cei mai apropiați de poruncile Mântuitorului. Dar vezi cu câtă șărlătănie s-a băgat Satana în inima poporului român ca să socotească păcatele trupești întru nimic; să le facă, să se distreze...

Mamele sunt datoare să-i aducă pe copii în lume și să-i facă creștini, fiindcă ești creștin și creștinește trebuie să-i crești, ca atunci când te vei duce la Dumnezeu să poți zice așa: „Iată, Doamne, eu și pruncii care mi i-ai dat Tu”. Atunci vei intra întru împărăția Cerurilor, în viața cea fără de sfârșit. Dar dacă tu faci avorturi, nu-l lași pe copil să se bucure nici de viața asta trecătoare și plină de necazuri, căci l-ai tăiat, și nu se poate duce nici în împărăția Cerurilor. Vezi, ce fărădelege mare și ce păcat îngrozitor? Și iată, lumea așa merge înaintea, cu toate că propovăduitorii Ortodoxiei și preoții și duhovnicii își fac datoria și le spun oamenilor că păcatul ăsta al curviei e cel mai mare păcat. (2003)

Părintele Dionisie: Acuma, când suferă atâta lume în țară, când cu mare greutate de-abia mai rezistă să poată trăi, dacă românii vor mulțumi lui Dumnezeu, Dumnezeu are purtare de grijă și o să ne ajute. Eh, s-au înmulțit păcatele și trebuie ispășite. De acuma trebuie să suferim mai mult, fiindcă nu cădem de bunăvoie la bunătatea lui Dumnezeu, strigând cu toată inima: „Doamne, mă rog, iartă-mă, că am greșit înaintea Ta!”. Suferim fiindcă suntem nepăsători la așa ceva. Dar Dumnezeu tot nu se depărtează de noi, și de aceea să ne osârduim să fim aproape de El, că nici un folos nu căpătăm dacă ne

depărtăm da Dumnezeu, din contră, ne va fi mai rău. (2003)

Părintele Dionisie: Cum a ajuns țara noastră! Era cea mai bogată când am plecat din țară și, uite, au ajuns astăzi românii să fie muritori de foame. Tineretul își ia lumea în cap și se duce în toată lumea să lucreze ca argați, ca să scoată o bucată de pâine. (2002)

Părintele Dionisie: Durerea cea mai mare este că noi între noi nu ne iubim, noi între noi. Dacă și aici, și în monahism se strecoară ispititorul ăsta! Tu ești român și eu român, dar el se bucură când îți poate săpa o groapă ție, în fața dușmanului. În fața dușmanului, care dușman e și al lui și al meu. El se unește cu dușmanul lui și al meu ca să mă distrugă pe mine. Am observat că multe întâmplări din acestea s-au întâmplat și asta-i dureros.

Vedeți? Asta-i ca și cum ar fi un blestem pe capul nostru. Vasăzică, zici să fim mai uniți, împreună, cu aceleași idei și pe urmă te faci fals, vezi? Asta-i o slăbiciune, da, o slăbiciune. Cel mai dureros lucru. N-avem darul ăsta al unirii. Românii care se duc în America, la toți le e rușine să se prezinte, să spună: „Măi, sunt român, orice s-ar întâmpla”. Nu. Ei, dacă învață engleza, de-acuma le e rușine să mai spună că-s români și se unesc cu alții. [...]

Vezi, și la noi, nu ziceau vechii noștri români că „unirea face puterea”? Dacă este unire, ai putere. [...] Dar dacă nu-i unire, e dărâmare, s-a terminat. (2002)

Părintele Dionisie: De vină sunt conducătorii – să zicem – sau păcatele oamenilor, de-o ajuns așa scumpa noastră patrie care, atunci când am venit noi în Sfântul Munte, era întâia țară, cu toate bunătățile. [...] Ce să zicem? Ne pare rău de națiunea noastră, dar să facem răbdare, că

se vede treaba că s-au depărtat oamenii de adevăr și de aceea conducătorii au devenit falși, n-au avut grijă de națiune și uite, s-a ajuns acuma că milioane de români s-au împrăștiat în toată lumea ca să poată trăi. Auzi dumneata, n-are de lucru românul în țara lui! Auzi dumneata, ce batjocură! Dar cine știe, păcatele, poate or fi păcatele. Dar să mulțumim lui Dumnezeu și să facem răbdare și Dumnezeu ne va binecuvânta. „Întru răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre.” Să ne ajute Dumnezeu ca dincolo să căpătăm fericirea. Să facem răbdare! Ne pare rău, tare rău, că a devenit țara noastră cerșetoare. Românul își leapădă țara și se duce să fie argat la străini. [...] Eh, răbdare, cu speranță la Bunul Dumnezeu că poate se vor îndrepta lucrurile. Dacă n-o fi cumva spre mai rău,

fiindcă dușmanii s-au înmulțit și numai Dumnezeu știe ce o mai fi. Dar fie voia Domnului! Noi să facem răbdare și să avem ambiția aceea că suntem români și creștini. Că acestea două o să ne ajute ca și națiunea să n-o pierdem, și Ortodoxia, sufletul, să-l putem scăpa din ghearele Satanei. Eh, Domnul să ne fie întru ajutor. (2003)

Modernism

Părintele Dionisie: Toate ajutoarele de-acuma, pe care le primesc țările astea de la Uniunea Europeană, ce bunătate au adus? În România de când se chinuie ei ca să meargă lucrurile mai bine...

Nu ne amestecăm în chestiunile astea politice, că nu știm, decât numai cât auzim, dar ce progrese are acuma România față de când am venit noi în Sfântul Munte? Când am venit în Sfântul Munte, România era cea mai avută țară, cea mai curată, cea mai

apropiată de Dumnezeu și cea mai bogată. În România erau mulți străini care veneau la lucru. Țin minte că eram încă mic, și când treieram grâul, erau niște batoze mari și acolo unde ieșeau paiete era greu tare, și străinii erau puși la cele mai grele lucruri - să ieie paiete, să le dea la o parte, să le lege, să le ducă-n fabrică. Și uite cum a devenit acuma, că străinii sunt boieri, și românii, cu atâtea bogății la ei în țară, s-au împărșiat din România că n-au ce mânca. Mii de oameni pleacă peste granițe, și intelectuali și cutare, pentru că nu pot trăi în România. Numai Dumnezeu știe ce-o mai fi, dar nouă tare ne pare rău de cele ce se întâmplă.

Or fi și răutățile astea și sărăcia ca să ne smerească și să ne îndrepte către Dumnezeu. Vedeți că bogăția și banul nici grecilor și nici europenilor și nimănui n-a adus mai multă bogăție duhovnicească, dimpotrivă. Poate că o fi spre binele nostru și nădăjduim la Dumnezeu ca să facem răbdare.

Părintele Dionisie: Sigur, dacă omenirea și-ar pune toată speranța în bunătatea lui Dumnezeu, nu-i cu putință să nu te audă, să nu te ajute Dumnezeu, că Dumnezeu este în tot locul și vede și gândul tău. Dar vezi că noi, cu ocazia asta ne îndepărtăm de Dumnezeu. Dacă lumea ar trăi mai modest, așa, cât să aibă de ajuns, ar fi bine. Dar lumea, cu propaganda asta care a intrat în omenire, zice: „De ce să am casa așa de mică? Am trei-patru copii, am de toate, dar de ce să nu am o casă mare ca a celui de acolo?” De-acuma femeia îl trimite pe bărbatul său: „Du-te și adă bani, să facem și noi casa mai mare”.

Moda, moda, moda! Vezi? Asta-i o propagandă magică a satanei ca să nu fie omul niciodată în pace, să nu se mulțumească cu atâtea. Dar vezi cum spun

bătrânii: „întinde-ți picioarele cât te ține plapuma, că dacă te întinzi mai mult te răcești". Ar trebui omul să gândească așa: „Acela are mai mulți bani, și-a făcut casă mare, treaba lui, bine că poate. Eu sunt mulțumit că am una mai mică și chiar dacă mănânc mai prost, mă îmbrac mai prost, sunt stăpân în casa mea." Nu! Fiecare vrea să fie ca celălalt. „De ce să nu am și eu televizor, prima dată?" Așa-i omul. Moda! (2002)

Sunt limbile acestea moderne, internaționale, care nici nu cuprind, nu au cuvântul acesta, „smerenie". Văd că și la noi, la români, din ce în ce mai mult parcă, omul smerit este considerat prost. Și mai ales așa sunt educați copiii astăzi, tinerii, să fie competitivi, individualiști, egoiști, să nu audă de smerenie. Mă refer mai ales la tineri, la familiile tinere care au copii; care ar trebui să fie atitudinea lor în fața acestei situații?

Părintele Dionisie: Da, situația e înfricoșată. Datoria părinților, cât sunt copiii mici, este să le arate adevărul, că noi suntem creștini și ortodocși. Că după ce copiii merg la studii și fac tovarășii cu alte persoane mai rele decât ei, cu mare greutate poți acum să-i mai întărești în bine, după cum scrie și ne învață veșnic Sfânta Scriptură și Biserica.

Astea-s răutățile veacului al VIII-lea! S-a terminat, omenirea s-a stricat cu desăvârșire. Dar vedeți cu câtă diplomație a intrat răutatea în omenire?! Conducătorii omenirii au iscodit, au descoperit multe înlesniri, multe mașinării, cum e și televizorul. Dacă conducătorii ar fi niște oameni cu frica lui Dumnezeu și ar pune la televizor ceea ce e de folos sufletului și trupului omenesc, ar fi toată omenirea în alt mod. Dar ei, ca să te amăgească, pun o imagine, două, ceva omenesc, și pe urmă arată toate mișeliile și spurcăciunile și toate

păcatele la care numai cu gândul dacă se gândește omul, are păcat. De-acuma omenirea le tot vede la televizor și, ca și cum ar fi un curent, zice că așa trebuie să fie lucrurile, că „așa a văzut la televizor". Împărăția lui Antihrist deja lucrează! Eh, numai Bunul Dumnezeu să facă milă cu noi. (2002)

Uniunea Europeană

Părintele Dionisie: Ne modifică, ne modifică pe toți propovăduirile ăstora care au luat puterea omenirii. Uniunea Europeană sub nici un motiv nu-ți dă voie să amintești de cele adevărate, decât numai de cele ce le spun ei. Asta-i adevărul, ce spun ei. "Drepturile omului", dreptul omului! Uite, un exemplu de drepturile omului - încă de mic, copilul, dacă părinții

I-au crescut oleacă, de-acuma are "dreptul" ca să nu-l supere părinții, să-l lase să facă ce vrea el. Asta-i dreptul omului, să-l lase să facă ce vrea el.

Încotro duc toate acestea?

Părintele Dionisie: La pieirea, la distrugerea omenirii. Cunos lucrul ăsta cei care au pus legile Uniunii Europene, dar ei vor să distrugă omenirea. Fiindcă nu cred în Dumnezeu, ei spun că aici îi raiul și aici îi viața, și că după ce ai murit ai pierit ca orișice vietate care nu îi după chipul lui Dumnezeu. Eh, așa socotesc ei. Și de aceea oamenii se osârduiesc să facă numai doi-trei copii sau unul sau deloc. "Ce ne trebuiește copii? Noi să ne distrăm și cutare și cutare", zic ei. Și te distrezi, dar cât? Cât ești tânăr. Dar după ce îmbătrânești, ce distracție mai ai? Nu mai poți ca să te distrezi, că cea mai mare distracție a omului este să se împreuneze cu femeia. După aceea tu nu

mai poți, și care mai este bucuria ta? Așa că, cazi. De aia nu înțeleg oamenii lucrurile astea, fiindcă e instalat în cugetul lor gândul că aici îi raiul și aici îi iadul, și de-acuma, sigur, se osârduiesc să trăiască în raiul ăsta de pământ. Ei spun că acuma-i adevărul; că ce-i asta, ce-a fost până acuma? Dar adevărul lor este adevărul Satanei și "adevărul" Satanei este ca să ne distrugă cu desăvârșire, nu numai trupește, ci și sufletește, ca să nu poți căpăta împărăția Cerului, să te duci direct în partea lui.

Legat de vremurile noastre, se poate spune că cei care conduc lumea pun adevărul lor în locul lui Hristos?

Părintele Dionisie: Apoi asta-i. Pentru asta se osârduiesc ei și asta-i împărăția lor, împărăția lui Antihrist, că nu se poate să împărătească Antihrist până când nu îngenunchează Adevărul. Adevărul nu este altceva decât Hristos care s-o pogorât din cer, asta-i Adevărul. Ei vor să îngenuncheze cu totul lucrul ăsta, pe toți cei care cred în Hristos și cred că El este Adevărul. Și îl pregătesc pe Antihrist. De ce i se zice Antihrist? Pentru că e contra lui Hristos. Orice a făcut Hristos, el e contra - anti-Hrist. (1999)

Părintele Dionisie: Vedeți cât îi de meșteșugăreț vrăjmașul? A inventat "Drepturile omului" și-acuma avem dreptul omului ca să facă cele mai mari răutăți. Dacă omul nu vrea să se căsătorească religios, da' vrea să trăiască în fărădelegi, îi dreptul lui. Și i se dă dreptul, li se spune oamenilor că așa trebuie să fie. Vezi? O ajuns desăvârșită lucrarea satanicească. Nu mai ascultă nimenea de Biserică și de Adevăr. Dacă-l pedepsești pe copilul tău, îți vin imediat cu drepturile omului: "De ce-l ocărăști pe băiatul tău că se duce la desfrâu? E

dreptul lui." Auzi, dumneata! E sfârșitul. Ce să mai zici?

Părinte, acumă dacă-l trag părinții pe copii de urechi, copiii au voie să se ducă să-i reclame, să-i bage în pușcărie.

Părintele Dionisie: Ei, acumă să judece omenirea cei mai proști oameni: a cui lucrare e asta? Îi lucrarea Satanei, ca să devină vremurile cum citim la Psaltire, că "nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul". Vezi? Pe copilul tău, pe care tu l-ai născut și tu ești dator ca să-l crești în frica lui Dumnezeu și să-l pedepsești și cu varga dacă altfel nu te ascultă, nu mai ai dreptul să-l crești normal. Vezi? Și asta pentru ca să ajungă omenirea toată la o destrăbălare cu totul neomenească. Vezi, asta înseamnă drepturile omului. Dumnezeu să ne fie întru ajutor și să ne lumineze, că omul în cel rău zace. (2002)

Părintele Dionisie: Zicea cineva că un om mare de acolo, de la Parlament, a spus așa: „După părerea mea n-avem nici un folos să ne băgăm în Uniunea Europeană. Ce folos să avem? Noi să ne ținem țara noastră deoparte". Că ei, cei de la Uniunea Europeană, spun că te ajută, dar ești obligat să dai și tu bani acolo, îți comandă cât să plătești țărilor care-s mai înapoiate sau cine știe cum e... Dar primejdia e că nu mai ești bun stăpân în țara ta, ca român, fiindcă ei au legile lor. De la începutul începuturilor, tot așa a fost, omenirea s-a schimbat când într-un fel, când în altul, până la turnul Babel, când oamenii s-au adunat cu toții ca să facă o clădire, să întreacă norii și să nu se mai teamă de potopul pe care l-o dat Dumnezeu înainte. Și vezi, Dumnezeu le-o încurcat mintea și o rămas nefăcut turnul.

Dar acumă nu-i tot turnul Babel?

Părintele Dionisie: Da.

Conducătorii Uniunii Europene vor să facă un sistem fără de Dumnezeu, care să n-aibă

nevoie de nimic altceva, „perfect”, cum zic ei. O să reușească?

Părintele Dionisie: Eh!... O să reușească, cu Antihrist. Antihrist o să fie cel mai bun om, cel mai milostiv, contra închinării la idoli, contra curviei, a dezmațului, până când va amăgi toată lumea. După aceea își va arăta răutatea lui. Eh, să ne lăsăm în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. (-)

Dar sunt oameni, ateii, care spun: „Eu nu vreau să cred în Dumnezeu, nu cred în Dumnezeu. E dreptul meu, nu?” Cum vine asta?

Părintele Dionisie: Cum îi asta? Na, drepturile omului. Vezi că o prorocit Sfinții Părinți că în timpurile astea, al optulea veac, lumea va ajunge să spună... „eu nu vreau să cred.”

Dar pe ei nu i-a silit nimeni, cum a fost în timpul comuniștilor. Ei singuri se declară așa. Cum poate omul să facă asta când el e creat de Dumnezeu?

Părintele Dionisie: Pentru cel care crede. Cel care nu crede în Dumnezeu crede că așa trebuie să fie, cum fac acumăăștia, „europenii”. Dacă nu crede omul în Dumnezeu s-a terminat, orice i-ai face. Eh, să lăsăm astea, să nu iscodim noi astea, că ne dărâmăm. Așa-i, așa-i, că acumă-i libertate. „Libertate”. (-)

Actualitatea în Biserică

Campania „Din temnițe spre sinaxare” – Sfinții Închisorilor

Numeroase personalități cunoscute publicului ortodox, precum și binecunoscuți părinți duhovnicești, au inițiat o campanie de recuperare a memoriei martirilor din închisorile comuniste și de recunoaștere oficială, canonică, a sfințeniei jertfei celor ce au fost prizonieri pentru credință de regimul totalitar comunist. Danion Vasile, Laurențiu Dumitru, Răzvan Codrescu, Claudiu Târziu, Dan Puric, Rafael Udriște și alții, monahul Moise de la Oașa și părintele Augustin de la Schitul Râpa Robilor din Aiud sunt doar câteva dintre cele mai cunoscute nume ale celor implicați în această campanie.

Părintele Justin Pârvu este, desigur, „muntele” duhovnicesc care inspiră și susține toată această campanie. De altfel, ultimul număr din *Atitudini* (nr. 3/2008), revistă editată de Fundația Mănăstirii Petru Vodă, este dedicat, în întregime, Sfinților din închisori.

Trebuie notate, ca parte a acestei campanii, realizarea de către Rafael Udriște a reportajului-documentar: „Pelerinaj la temnița prizonierilor – despre vechii și noii tortionari”, la TVR 1, în cadrul emisiunii *Semne*, precum și cartea „Din temnițe spre sinaxare”, apărută la Editura Egumenița sub coordonarea lui Danion Vasile. (I.B.)

Anticreștinismul, politică de stat?

În data de 24 noiembrie 2008, 16 organizații cu caracter creștin-ortodox au trimis o scrisoare deschisă către președintele, guvernul și parlamentul României, în care reclamă recunoașterea, prin lege, a Genocidului Anticreștin din România comunistă, precum și dreptul la cinstirea memoriei colective a BOR.

Scrisoarea amintește de expoziția „Destine de martiri”, organizată de ROST în colaborare cu CNSAS și Muzeul Județean Ialomița, expoziție care a fost, practic, interzisă, datorită intervenției unor oficiali ai instituțiilor statului care acuzau o așa-zisă „propagandă legionară” în actul de rememorare a pildelor unor personalități ca Pr. Gheorghe-Calciu Dumitreasa, Pr. Arsenie Boca, Pr. Daniil Sandu, Valeriu Gafencu.

Din comunicatul remis publicității cităm: „Creștinii-ortodocși reclamă faptul că nu există nici un act normativ care să le apere dreptul la cinstirea memoriei colective a Bisericii Ortodoxe, în acest sens solicitând revederea Ordonanței 31/2002 pe care o consideră ambiguă și o discriminare comisă printr-un act normativ al statului român. [...] Creștinii ortodocși protestează împotriva discriminării de orice fel, condamnând ideile și manifestările fasciste, rasiste sau xenofobe, invitând instituțiile și autoritățile statului să se mențină în limitele unei democrații reale care să asigure dreptul la opinie și la credință. Orice aspect al vieții sociale, precum și orice vedere asupra fenomenelor și evenimentelor istorice pot constitui obiect de cercetare sau de dezbatere pentru

oricine, atîta timp cît prin aceasta nu este pusă în pericol viața nimănui și nu se încalcă ordinea publică și drepturile fundamentale ale omului. Ordonanța nr. 31/2002, prin unele puncte ale sale, creează un precedent de cenzurare a ideilor și credințelor, reinstaurînd în România un regim de teamă și persecuție pe motiv de opinie sau credință. Considerăm că reformularea Ordonanței 31/2002 se constituie într-un act democratic și necesar care ar îndrepta o greșeală impusă prin șantaj și presiuni care nu-și au locul în epoca democrației și a libertății de opinie”.

Printre organizațiile semnatare ale scrisorii – protest se numără: Asociația Prietenii Muntelui Athos, Liga Tinerilor Creștini Ortodocși Români (filiala Câmpia Turzii), A.S.C.O.R. (filiala Cluj), A.S.C.O.R. (filiala Iași), Fundația Sfinții Martiri Brâncoveni, Asociația Ieromonah Arsenie Boca, Asociația Brâncoveanu, Asociația Civic Media, Asociația Altermedia, Grupul Independent pentru Democrație, Asociația ROST, Grupul Cathisma, Asociația Drept, Uniunea Vatra Românească, Liga pentru combaterea Anti-Românismului LICAR, Asociația „Suflet pentru suflet”. (I.B.)

ÎPS Corneanu: „Gestul rămâne. Nu mă pocăiesc”

Pe site-ul *Lumea Credinței* a fost postat un material care la sfârșitul lunii noiembrie, făcea înconjurul blogosferei românești. Din interviul publicat în revista italiană *Il Regno* (nr. 16/2008, p. 517-518) reiese că mitropolitul Nicolae Corneanu ar fi afirmat în fața reporterului F. Strazzari lipsa oricărui regret pentru împărtășirea cu uniții din 25 mai a.c.

Versiunea publicată se dovedește a fi un text șocant pentru conștiința dogmatică ortodoxă, deoarece în interviu se afirmă explicit că nu ar exista diferențe dogmatice între Ortodoxie și papism (invocate adesea de-a lungul secolelor de Sfinții Părinți și osândite în mari Sinoade ale Bisericii). Apoi ÎPS Nicolae Corneanu declară că nu se căiește de actul necanonic al împărtășirii cu catolicii, ci îl consideră drept „o etapă” necesară în realizarea deplinei comuniuni cu aceștia, ajungând chiar să îndemne la repetarea lui de către alții.

Redăm în continuare câteva pasaje preluate de pe pagina web a revistei amintite:

„ÎPS Nicolae Corneanu (întrebat despre decizia Sf. Sinod al BOR din 9 iulie 2008): Nu

este vorba de o condamnare din partea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, așa cum s-a spus și s-a scris, ci de o luare de poziție menită să stabilească termenii corecți în ceea ce privește problema intercomuniunii. Pentru a clarifica anumite puncte, Sinodul a spus că relațiile între Bisericile noastre, Catolică și Ortodoxă, decurg bine, dar că nu am ajuns încă la intercomuniune. Cel puțin acum. [...] Cu siguranță, este vorba de o etapă reală spre care ne îndreptăm. [...]

Reporter: *În consecință, se creează impresia că a sosit momentul, în anumite circumstanțe, să se facă un asemenea gest (împărtășirea cu greco-catolicii – n.red.)?*

IPS Nicolae: Cred că asemenea gesturi pot fi repetate pentru a se ajunge, într-un anumit moment, la intercomuniune, deoarece este absolut normal ca să se ajungă și la acel punct. Între cele două Biserici nu există diferențe dogmatice. Am trăit impresia că Bisericile

noastre sunt surori și că toți credincioșii Bisericilor noastre sunt, între ei, frați și surori. Prin urmare, intercomuniunea este o etapă. [...]

Reporter: *Ați primit critici din partea episcopilor, monahilor, teologilor, credincioșilor?*

IPS Nicolae: Din partea episcopilor, nici o critică (o afirmație neacoperită de realitate, chiar dacă, în cadrul ședinței Sinodului, s-a opus un singur ierarh, anume ÎPS Bartolomeu, fiind notabilă și atitudinea critică a ÎPS Andrei de după Sinod – n.red.). Nici unul dintre confrății mei episcopi nu m-a atacat nici verbal, nici în scris. Am participat la ședința Sfântului Sinod, care a clarificat problema fără a intra în detalii. Sfântul Sinod a tratat cazul cu o anumită rapiditate. Numai Patriarhul, care a difuzat un comunicat de presă, a furnizat precizări în cazul meu. Din partea monahilor și a mănăstirilor, am primit critici de la Muntele Athos. Nu puteau lipsi! Nu

m-au surprins. [...] Am vorbit despre cazul meu, dar nici unul dintre membrii Sinodului nu a luat cuvântul. Nici unul nu a intervenit. Prin ridicarea mâinii s-a decis ca gestul meu să nu fie condamnat, cu o singură excepție: cea a mitropolitului de Cluj, Bartolomeu Anania. Nu cunoștea exact ceea ce s-a întâmplat; a prezentat versiunea unui jurnal laic. Tăcere, în aula sinodală. Atunci, patriarhul a întrebat: care este părerea voastră? Toți au tăcut din nou. Așa a decurs. [...] Odată închisă ședința sinodală, Administrația Patriarhiei a difuzat un comunicat, într-adevăr, un pic prea dur, în care se regăseau cuvinte precum „tulburare” în interiorul Bisericii Ortodoxe Române, „neplăcere”, „pocăință”, „corecție” (*aici Corneanu surâde - n.red.italian*). Sunt sincer: am manifestat neplăcerea mea pentru că gestul a suscitat scandal în mass-media. Totul aici. În mod evident, comunicatul Patriarhiei era îndreptat împotriva celor care aveau un atașament binevoitor față de relațiile cu catolicii. Dar, ședința Sfântului Sinod s-a desfășurat fără anateme, fără acuze, fără învinuiri. Înțeleg că este vorba de un moment mai dificil pentru Patriarhia Română, întrucât, fiind supusă la critici severe din partea unor Biserici ale Ortodoxiei, cum este cazul Bisericii Ruse, Bisericii Sârbe și a alteia. Între altele, s-a simțit obligat – dacă pot să mă exprim așa – să facă ceva pentru a înfrunța criticile. Dar, rămâne faptul că acel comunicat a fost un pic prea dur.

Reporter: *Preasfinția voastră, vă simțiți nevinovat?*

IPS Nicolae: Da, în mod absolut. Acum furtuna a trecut. Cred că, pe moment, totul s-a terminat. Cel puțin așa sper.

Reporter: Dar gestul rămâne.

IPS Nicolae: Gestul rămâne. Nu mă pocăiesc. Nu am comis o crimă.

Reporter: După Întrunirea rece de la Sibiu

(cf. Il Regno nr. 16, 2007, 522ss) se aștepta un gest ca acesta, și a venit. Un gest spontan, profetic, fratern.

IPS Nicolae: ...Se va ajunge la fraternitate pentru a depăși orice tip de dificultăți și divergențe. Va trebui să se țină cont, în mod neîndoielnic, de situațiile concrete; va trebui, în mod neîndoielnic, să se respecte normele canonice, dogmatice. Repet: nu ignor nici credința Bisericii mele, nici disciplina sa. Am făcut un gest „personal”, dar doresc cu putere să fie un gest „comun”. Gestul meu personal a fost motivat de puternica intensitate a momentului de fraternitate, gestul comun va fi motivat de conștiința că fraternitatea naște un astfel de gest. Eu rămân pe poziția mea. Nu o pot schimba. Mă sprijin pe credința mea. [...] Ca membru al Consiliului Ecumenic al Bisericilor (CMB) am participat la atâtea discuții referitoare la intercomuniune. S-a ajuns, în sfârșit, la documentul „Botez, Euharistie, Ministeriu” (BEM; EO 1/3032ss; cf. Il Regno nr. 15, 1982, 473). În limba română, cuvântul BEM înseamnă: a bea. Odată, în timpul unui prânz, un episcop s-a ridicat în picioare și, înălțând paharul, a spus: „Bem! Bem!”, „Să bem! Să bem!”. Un moment de rumoare. De fapt, documentul merita să fie stropit din plin, deoarece în acesta noi,

ortodoxii, recunoaștem validitatea Tainei Euharistiei administrată de catolici. Cu siguranță, regulile disciplinare trebuie respectate. Dar, eu am trecut peste... (*surâde - n.red. italian*). (*A fost invocat documentul BEM al CMB, deși textul lui nu a fost niciodată ratificat de Biserica Ortodoxă, dar mai ales în condițiile în care catolicismul nu face parte din CMB, deci nu are nici o legătură cu acest document. - n.red.*)

Reporter: Cineva a cerut anatema pentru acest gest.

IPS Nicolae: Nu sunt eretic... Trebuie să ajungem la intercomuniune, nu să trimitem lumea în iad!

Reporter: Vă gândiți la o întâlnire cu Patriarhul Daniel în lunile următoare?

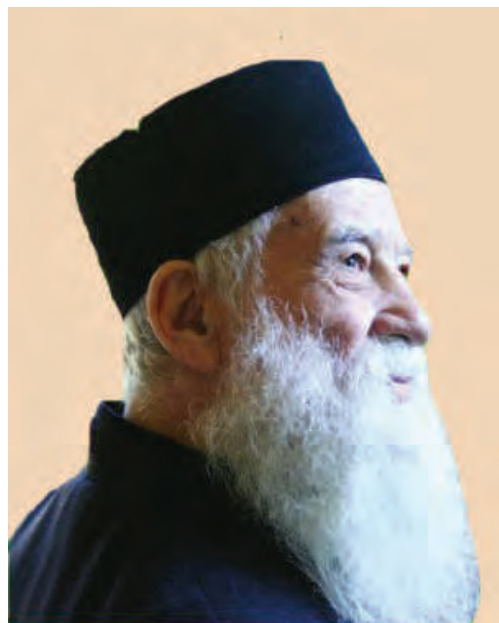
IPS Nicolae: Numai dacă el dorește, pentru că eu nu vreau să provoc întâlnirea. E un om foarte obiectiv și s-a menținut într-o poziție echidistantă pe care o înțeleg foarte bine. Este aproape obligatoriu ca să procedeze astfel. Dar, repet că la Sfântul Sinod numai Bartolomeu Anania a dezlănțuit un atac, ceilalți preferând tăcerea. Are un temperament un pic vulcanic, adesea agresiv. Ceilalți mitropoliți și episcopi au preferat să nu se implice.”

Redacția *Presa Ortodoxă* a contactat telefonic Mitropolia Banatului pentru a obține o confirmare a autenticității interviului acordat

publicației italiene. Însuși Mitropolitul Corneanu ne-a răspuns întrebărilor, recunoscând faptul că a acordat interviul revistei italiene *Il Regno* și afirmând, în același timp, că „nu are dorința de a intra în polemică cu nimeni”. Întrebat fiind dacă este adevărat că nu regretă gestul împărtășirii cu greco-catolicii, întâistătorul mitropoliei Banatului a confirmat, afirmând că nu are de ce să regrete, odată ce a făcut-o. **(I.B.)**

Fiul iubirii nu poate să moară! - 2 ani de la trecerea la Domnul a Părintelui Gheorghe Calciu

Pe 21 noiembrie au trecut doi ani de când ne-a părăsit unul dintre martirii zilelor noastre – Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa. Pe 22 noiembrie, la Mănăstirea Petru-Vodă unde părintele este îngropat s-a făcut slujba parastasului. Au fost prezenți Andrei – fiul părintelui, prieteni apropiați, camarazi din închisoare, enoriași veniți special din America, obștea de la Diaconești, dar și numeroși credincioși din diferite părți ale țării.

Ierom. Ioan (Șișmanian) și Ierom. Amfilohie, slujind la parastasul Pr. Gheorghe Calciu

Conform rânduielii, după Slujba Sfintei Liturghii și cea a parastasului (săvârșite în biserică) s-a făcut o pomenire și la mormânt. În cuvântul său, ieromonahul Ioan Șișmanian de la mănăstirea Petru-Vodă a vorbit despre rugăciunile pe care le facem pentru bineplăcuții lui Dumnezeu, cei care aici, pe pământ, au dus o viață sfântă: „Ne rugăm noi pentru ei, pentru că avem noi nevoie de rugăciune și pentru că Dumnezeu a zis: «Purtați-vă sarcinile unii altora!». Noi, Doamne, ne rugăm pentru păcatele noastre, ca ei să se roage pentru noi întru sfințenia lor! Le-am cântat nu lor, ci nouă «Veșnica pomenire» în cer, deoarece cu adevărat ei ne vor pomeni veșnic, atât timp cât noi îi vom pomeni în inimile noastre! Să ne rugăm ca Bunul Dumnezeu să nu îngăduie să se oprească vreodată pomenirea lor din neam

în neam!”.

Părintele Ioan a subliniat și faptul că părintele Gheorghe a fost un om plin de dragoste față de aproapele și de aceea Dumnezeu l-a iubit foarte mult. Iar fiul iubirii nu poate să moară.

L-am rugat pe Andrei Calciu să relateze un moment din viața părintelui care l-a impresionat și care arată curajul și jertfa părintelui. Mi-a povestit Andrei cum, înainte să moară, părintele a plecat la Timișoara pentru a ține o conferință. Întrucât i-a venit rău, a trebuit să se întoarcă. Cel care îl însoțea l-a întrebat dacă și-a luat medicamentele contra durerii. Iar părintele a răspuns: „Nu, pentru că nu am suferit suficient în această viață!”

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să-l urmăm măcar în parte pe părintele Gheorghe în dragoste și curaj! **(Raluca Tănăseanu)**

Laicatul ortodox român strânge rândurile

Redăm în cele ce urmează comunicatul redactat la finalul Conferinței Asociațiilor Laicului Ortodox Român (C.A.L.O.R.), București – 29 noiembrie 2008:

„După aproape două decenii de libertate, de căutări și inițiative fără urmări, de tentative de dialog și de experiențe ale unor crize care nu au fost încă epuizate în consecințele lor, mai multe asociații ale laicului ortodox din România, organizate în virtutea dreptului la liberă asociere, s-au reunit într-o primă adunare consultativă, găzduită în Aula Magna a Facultății de Drept din cadrul Universității București la data de 29 noiembrie 2008. Cu această ocazie a fost înființat Forul Ortodox Român, în cadrul căruia reprezentanții celor patru asociații organizatoare (A.Z.E.C, Rost, Pro-vita, Sfinții Martiri Brâncoveni) au fost mandatați să pregătească o viitoare Conferință largită, în decursul anului 2009.

Dezbaterile au pus în evidență dorința

asociațiilor laicului ortodox de a conlucra, atât între ele, cât și cu structurile bisericești, pentru o revitalizare și coordonare mai eficientă a acțiunii creștine în spațiul public românesc. Considerăm că miezul și rațiunea unei teologii a laicului este viața parohială. Dorim, de aceea, să trezim din somnul eclesiologic tocmai pe laicii care, în parohiile lor fiind, au o chemare la misiune și mărturie pe care este momentul să o asume. Constatarea unor evoluții mai puțin încurajatoare în interiorul comunității de credință nu poate rămâne fără urmări în maniera în care ne trăim viața de membri ai acesteia. Polarizarea clerici versus laici nu poate fi depășită doar dinspre cei dintâi, ci în egală măsură printr-o maturitate eclesială a celor din urmă.

Cele patru asociații mandatate să asigure realizarea pașilor următori pentru extinderea acțiunii comune vor lucra prin consultare permanentă cu asociațiile din teritoriu și cu forurile bisericești”. (V.G.)

Patriarhul Alexie al II-lea a murit. Mitropolitul Chiril al Smolenskului, *locum tenens*

O veste a șocat lumea ortodoxă: pe data de 5 decembrie 2008 Patriarhul Alexie al II-lea al Moscovei și al Întregii Rusii a murit în condiții încă neclare. În vârstă de 79 de ani, Patriarhul Alexie nu dăduse semne, cel puțin în ultimul timp, că sănătatea sa s-ar înrăutăți. Într-un stil cam laconic pentru gravitatea situației, secretarul Patriarhiei Moscovei, pr. Vladimir Vigilianski, a declarat pur și simplu că decesul ar fi avut loc la reședința patriarhului din Peredelkino, localitate din apropierea Moscovei, în jurul orei 10:30. Însă patriarhul Alexie al II-lea slujise joi, 4 decembrie, liturghia împreună cu mitropolitul Nicolae al Mesoghiei și Lavreotikiei, acesta din urmă efectuând o vizită la Moscova. Mitropolitul Nicolae a afirmat că „patriarhul era foarte bucuros. A fost un om foarte mulțumit”, iar cei care l-au văzut pe patriarh în ultimele sale zile au apreciat că se afla în formă.

De altfel, curând, au început să apară semne de întrebare în mass-media, împrejurările acestui deces aducând aminte, prin analogie, și de vâlva ce a avut-o în mass-media decesul subit survenit în cazul P.F. Teoctist. Pe site-ul Realitatea TV, ce a preluat de pe portalul rusesc credo.ru, s-a avansat ipoteza unui deces survenit în urma unui accident rutier, fiind citate surse chiar din cadrul patriarhiei și al forțelor de ordine. Informația de pe credo.ru a făcut vâlvă, deoarece a fost preluată de marile agenții de presă, cum ar fi France Presse, Biserica Ortodoxă Rusă reacționând prin numirea unei comisii a cărei sarcină este să... elimine „speculațiile” privitoare la împrejurările decesului Patriarhului Alexie al II-lea.

Patriarhul Alexie al II-lea a fost înmormântat pe 9 dec. 2008 în Catedrala Epifaniei din Moscova.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse a decis, sâmbătă 6 decembrie, ca locțiitorul de patriarh până la viitoarele alegeri să fie mitropolitul Chiril al Smolenskului și Kaliningradului, șeful Departamentului de Relații Externe al Patriarhiei Moscovei. Mitropolitul Chiril va rămâne *locum tenens* până la alegerea noului patriarh, alegere ce va avea loc cândva în următoarele șase luni.

Devenit Patriarh în 1990, Alexie al II-lea este elogiat, îndeobște, pentru revigorarea Bisericii Ortodoxe într-o Rusie devastată de ateismul regimului comunist, regim terorizant față de credincioși în cea mai mare parte a existenței sale de aproape un veac. Ca un act de mare curaj și de recunoaștere a jertfelor plătite cu sânge de Biserica Rusă este receptată canonizarea tuturor martirilor ruși din această perioadă de cruntă represiune comunistă. Această

faptă de asumare a propriilor martiri de către Biserica Rusă este cu atât mai semnificativă cu cât, în alte părți, recunoașterea martiriului cel mai răsunător de la perioada de prigoană a Bisericii primare încoace este evitată cu „diplomație”.

Un alt eveniment de maximă importanță petrecut sub Alexie a fost unirea Bisericii Ortodoxe Ruse – Patriarhia Moscovei, cu Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor. Prin această consfințire oficială a unei continuități, de altfel, niciodată puse la îndoială de liderii harismatici ai ROCOR (Biserica Ortodoxă Rusă din Afara Granițelor), Sfântul Ioan Maximovici, cunoscut deja în lumea întreagă pentru minunile sale, sau Cuviosul Serafim Rose, marele învățător al creștinilor din aceste vremuri, sunt asumați de B. O. Rusă și, astfel, sunt podoabe ale întregii ortodoxii.

Notabilă rămâne și vizita pe care Patriarhul Alexie a făcut-o la Strasbourg, la

Consiliul Europei. În fața Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, patriarhul a ținut un discurs total indigest pentru ideologia europeană pro-homosexualitate, criticând „schisma dintre drepturile omului și morală... ce poate fi văzută în dezvoltarea unei noi generații de drepturi care contrazic morala și justifică faptele imorale comise cu ajutorul noilor drepturi”. Patriarhul a fost, de altfel, criticat de notabilitățile europene pentru această atitudine „conservatoare”.

Mai trebuie menționat faptul că Patriarhia Moscovei a avut relații tensionate cu Patriarhia Constantinopolului, datorită controverselor legate de jurisdicțiile unor grupări estoniene și ucrainene ce s-au rupt de Biserica Rusă, dar și datorită pretențiilor Patriarhului Bartolomeu de a fi recunoscut drept „primus inter pares” și lider universal al ortodoxiei. Cu toate acestea, la ultima întâlnire a Întâi-

Stățătorilor ortodoxiei, ce a avut loc în cartierul Fanar al Constantinopolului, în luna octombrie a.c., Patriarhul Alexie se alătură declarației comune (redactată, de altfel, într-un limbaj aproape politic) prin care i se recunoaște Patriarhului Bartolomeu rolul de „primus inter pares” între patriarhii ortodocși.

O piatră grea de încercare a fost pentru Patriarhul Alexie și conflictul militar dintre Rusia și Georgia, Biserica Rusă cedând prea mult, după unii cunoscători ai spațiului rusesc, intereselor statale ale Kremlinului și punând, astfel, în pericol relațiile cu una din bisericile ortodoxe cele mai fidele tradiției – Biserica Georgiei.

În ceea ce îl privește pe Mitropolitul Chiril al Smolenskului și Kaliningradului, acesta este cunoscut publicului român pentru faptul că, deși a participat la Adunarea Ecumenică Europeană din Sibiu din septembrie 2007, a refuzat să semneze acordul final al participanților. Chiril a declarat, la acel moment, despre Adunarea Ecumenică: „Nimeni nu a vorbit de păcate și despre percepția creștină asupra păcatului. Ideea de păcat, improprie pentru o filozofie liberală și pentru o teorie politică liberală, este crucială pentru creștinism.”

Cu toate acestea, mitropolitul Chiril este unul din cei mai activi promotori al dialogului de tip ecumenic, fiind unul din ierarhii B. O. Ruse care militează pentru menținerea Patriarhiei Moscovei în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor. De altfel, încă din 1971 a fost numit reprezentant al B. O. Ruse la C.M.B., ocupând, ulterior, și funcții în instituțiile acestui organism. În plus, agențiile de presă l-au prezentat pe mitropolitul Chiril ca un „reformist” al Bisericii Ruse. Discursul său folosește deseori un limbaj foarte „politic”.

Păstrând proporțiile, se poate afirma că Patriarhul Alexie al II-lea a fost un patriarh al echilibrului fragil în cea care este cea mai mare biserică ortodoxă – Biserica Ortodoxă Rusă, așa cum a fost și patriarhul Teoctist în România. Mizele alegerii unui nou patriarh, în contextul actual mondial, cu o criză care este folosită de unele forțe pentru reinventarea întregului sistem de putere din lume, sunt foarte, foarte mari. Alegerea mitropolitului Chiril, șef al Departamentului de Relații Externe al Patriarhiei din Moscova, drept *locum tenens*, poate sugera deja că tendința celor ce abordează lucrurile în mod politic și „diplomat” are câștig de cauză...

Ultima oră: Sinodul B. O. Ruse a decis ca alegerile pentru nou patriarh sa aibă loc în luna ianuarie, întronizarea urmând să fie pe 1 februarie. (I.B.)

Actualitatea laică

Ce li se mai pregătește copiilor

Despre copii, țintă predilectă încă de la vârste fragede a campaniilor de tot felul, de la Halloween la vaccinuri controversate, va fi vorba și în această știre. De această dată frontul de atac este apetitul sexual al copiilor, ce „trebuie” stimulat cât se poate de devreme, încă de la naștere, dacă s-ar putea...

În Marea Britanie, guvernul laburist care se află la conducere ia în calcul introducerea unor acțiuni de „educație sexuală”, la cererea unor organizații ale „societății civile” (Brook și Asociația Britanică de Planning Familial, două organizații pentru „sănătatea sexuală”), până și copiilor de 4 ani! Situația nu este cu totul fără precedent, având în vedere că, în Danemarca, orele de educație sexuală sunt obligatorii din clasele primare până la liceu.

Asistăm, de fapt, la o adevărată „reeducare sexuală”, deoarece, sub pretextul

„informării”, copiii sunt familiarizați cu un anume stil de viață sexuală prin intermediul acestor ore de „educație sexuală”. Situația devine de-a dreptul dramatică în țările occidentale, unde domnește genul de mentalitate specifică „statului-dădacă”, ce se „îngrijește” de om de la naștere până la moarte, impunându-i, prin sistemul de educație și de asigurări sociale, stilul de viață optim pentru binele statului (și spre degradarea persoanei).

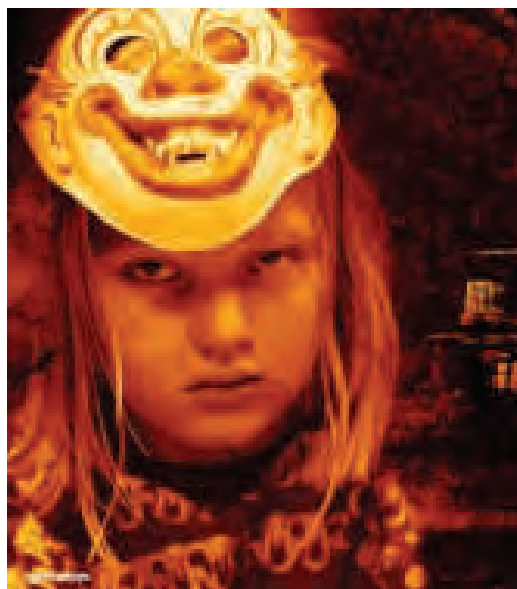
Desigur, pentru aceste țări, modernitatea promovată de elitele stataliste a înlăturat cu totul reperatele vieții de tip tradițional, iar copiii sunt născuți și crescuți nu în cadrul valorilor moștenite din generație în generație, ci în cadrul „eprubetei” ingineriilor sociale. Fenomenul se află în plină desfășurare, mai ușor decât ar fi fost de așteptat la un popor ortodox, și la noi... (V.G.)

Memoriu al părinților îngrijorați de promovarea Halloween

Printre multele „sărbători” importate de cultura globaliza(n)tă în care trăim se numără și *Halloween-ul*, care, alături de *Valentine's Day*, e importată direct din cultura americană contemporană. Este îngrijorător gradul de nivelare și conformism spiritual la care am ajuns ca popor, dacă astfel de „sărbători” devin atât de rapid constitutive modului nostru de viață. Și mai alarmante sunt consecințele sufletești și psihice pe care le au „sărbătorile” de import asupra copiilor noștri. Și, ca și cum nu era de ajuns faptul că *Halloween-ul* și *Valentine's Day* sunt promovate agresiv prin mass-media, acum se folosesc în acest scop și... instituțiile publice. O astfel de situație se regăsește în cazul așa-zisei zile de *Halloween*, care este „sărbătorită” în școli la orele de limba engleză. Fundația „Sfinții Martiri Brâncoveni” și Pr. Mihai Deliorga, împreună cu toți credincioșii Parohiei „Sf. Arhangheli” din loc. Poarta Albă, jud. Constanța, au inițiat, cu binecuvântarea lui ÎPS Teodosie, un memoriu prin care se trage un semnal de alarmă cu privire la această stare de fapt.

Spicuim din memoriul care este „adresat tuturor cadrelor didactice, dar în special directorilor de instituții școlare”: „Încă de anul trecut am aflat de organizarea în cadrul majorității școlilor din mediul urban, și nu numai, la inițiativa profesorilor de limba engleză, a unor adevărate «festivaluri» *Halloween*, uneori numai în cadrul orelor de limba engleză, alteori ca o manifestație generală extrașcolară ce îi antrenează atât pe copii, cât și pe profesori. Copiii sunt încurajați să participe la Carnavalul cu măști și la jocurile distractive specifice momentului,

sub pretextul cultivării creativității și al oferirii unor frumoase clipe de divertisment, culminând cu premii. [...] *Halloween-ul* promovează, sub masca divertismentului, cultul morții, personificarea morții și a forțelor răului, aceasta fiind în contradicție totală cu natura și menirea instituțiilor de învățământ, putând tulbura mintea și afecta sănătatea spirituală și morală a elevilor prin efectele cumulative dezastruoase ale acestei «sărbători», ce marchează profund psihicul copiilor, care nu au mecanisme psihice pentru a se apăra de această deversare a demonicului, a urâtului, a odiosului, a magiei în viața lor emoțională și ajung ulterior să le accepte ca firești, în mod necondiționat”.

Îngrijorarea semnatarilor acestui memoriu este cu atât mai întemeiată cu cât în mass-media au apărut informații despre un extemporal realizat într-o școală de clasa a IV-a din SUA. La întrebarea: „Cum ați vrea să serbați *Halloween-ul*?”, 80% dintre elevi au răspuns: „Aș vrea să omor pe cineva...” (V.G.)

Ultimele evoluții în campania de vaccinare cu Gardasil

Ministerul Sănătății a dat publicității primele informații asupra campaniei de vaccinare în masă a fetițelor de clasa a IV-a cu Gardasil.

Conform comunicatului, „în săptămâna 24-28 noiembrie, la aproximativ jumătate din numărul școlilor s-au repartizat doze de vaccin pentru un efectiv de 53.323 eleve de clasa a IV-a. În perioada amintită s-au înregistrat un număr de 37.714 refuzuri scrise, ceea ce reprezintă 70% din cele 53.323 de eleve”. Prima etapă de vaccinare nu a luat sfârșit, ea continuând până pe 19 decembrie. Cum Ministerul Sănătății acuză o așa-zisă „campanie agresivă de dezinformare practică de o parte din mass-media”, oficialii au luat măsuri pentru a „desfășura o *intensă* campanie de informare a părinților” (s.n.).

Așa cum a observat mass-media, datele prezente în comunicatul M.S. par a fi, în primul rând, umflate. Astfel, în București rata de vaccinare a fost de doar 3%, conform raportărilor Inspectoratului Școlar al Municipiului, iar în întreg județul Cluj au fost administrate, conform autorităților

locale, doar 43 de doze! Mult mai relevantă este situația din Bacău, unde, conform Autorității de Sănătate Publică a județului, nu a fost folosită nicio doză.

În aceste condiții, prima întrebare legitimă ce se pune este de unde a scos Ministerul cifra de 30% de fetițe vaccinate, dacă situația în marile centre urbane, ca București și Cluj, cu o populație foarte bine informată, stă atât de „prost”?

În al doilea rând, Ministerul își bate joc de opinia publică, plângându-se, chipurile, de o „campanie agresivă de dezinformare”. De fapt campania de „dezinformare” este reacția normală a jurnaliștilor de a pune întrebări asupra unui vaccin care, în mod public, este **controversat** și încă „în probe”! Sau, altfel spus, pentru instituția care are grijă de sănătatea cetățenilor României pe banii lor (a celor 70% de părinți care au refuzat vaccinarea) simpla publicare a efectelor adverse, a adevărului despre Gardasil, se numește „dezinformare” și încă una „agresivă”...

Este clar că și în ceasul al 11-lea Ministerul evită o dezbatere publică, onestă, deschisă, asupra campaniei demarate, interesul său fiind să își ducă planul până la capăt. De aceea, oricine susține o părere critică, oricât de întemeiată și de științifică ar fi, chiar dacă se aduc dovezi luate chiar de la producătorii vaccinului, pentru Minister nu va fi decât un „dezinformator agresiv”, adică un fel de „dușman al poporului” care se opune generoaselor planuri salvaționiste ale oamenilor cu gulere albe.

Desigur, Ministerul nu se va resemna atât de ușor. Așa cum se arată în comunicat, va fi demarată o „campanie *intensă* de informare”. Și, cum, pentru Minister, a publica efectele adverse ale

vaccinului Gardasil este „dezinformare”, este clar încă de pe acum că vom asista la o manipulare mai bine pusă la punct decât până acum a părinților.

ÎPS Laurențiu Streza, mitropolitul Ardealului, a luat atitudine împotriva campaniei de vaccinare în masă cu Gardasil, în cadrul predicii dedicate praznicului Sf. Ierarh Nicolae. Predica a fost citită în toate parohiile din mitropolie și enumeră principalele motive pentru care campania vaccinării în masă trebuie respinsă de părinții „cohortelor” avute în vizor de M.S. În predică se afirmă: „O autoritate publică națională, a cărei menire este promovarea sănătății cetățenilor țării, a luat hotărârea necugetată de a vaccina peste 100.000 de fetițe din clasa a IV-a cu un vaccin controversat pe plan mondial, ale cărui efecte se află încă în stadiul de experiment. [...] În această situație, niciun părinte nu își poate lua responsabilitatea pentru o procedură medicală ale cărei beneficii privind sănătatea copiilor săi sunt atât de incerte, iar riscurile atât de mari, cu atât mai mult cu cât nici producătorii vaccinului respectiv, nici ministerul de resort nu își asumă responsabilitatea pentru efectele secundare adverse”. (I.B.)

FORUL ORTODOX ROMÂN susține acțiunile de contestare în instanță a Ministerului Sănătății Publice privind vaccinarea fetițelor de clasa a IV-a (Comunicat de presă)

Forul Ortodox Român (F.O.R.), structura federativă a asociațiilor creștinilor ortodocși din România, susține Sindicatul Independent al Juriștilor din România în acțiunea judecătorească pentru stoparea programului de vaccinare în masă a fetițelor de clasa a IV-a, până la prezentarea de către Ministerului Sănătății

Publice a Raportului Final privind testele vaccinului.

Protestul F.O.R. este în conformitate cu concluziile conferinței de presă din data de 25.11.2008 de la Spitalul Grigore Alexandrescu din București, la care au participat Asociația Christiana prin Prof. Univ. Dr. Pavel Chirilă, Asociația T.A.T.A. prin președinte Bogdan Draghici, medicul pediatru Arina Demian Popescu, în acord cu studiile, articolele și luările de poziție din presă ale Conf. Dr. Geza Molnar, președintele Societății Române de Epidemiologie, Dr. Christa Todea Gross, Dr. Rareș Simu - medic specialist alergolog, imunolog.

De asemenea F.O.R. susține și cererea de suspendare a programului de vaccinare formulată de Federația Națională a Asociațiilor de Părinți - Învățământ Preuniversitar.

Orice persoană vătămată, părinte ori tutore al copilului vaccinat poate interveni în acțiunea judecătorească apărându-și drepturile încălcate, contactând oricare din forurile contestatate. (Consiliul de coordonare al F.O.R.)

În Marea Britanie se testează camere de supraveghere care să *anticipeze* infracțiunile

Binecunoscută pentru amploarea fenomenului camerelor de supraveghere instalate la tot pasul, Marea Britanie testează acum o nouă tehnică de supraveghere și control al populației. Este vorba despre camere video care, chipurile, ar putea avertiza autoritățile **înainte** ca infracțiunea să aibă loc!

Conform site-ului Hotnews.ro, orice persoană surprinsă în ipostaze „suspecte” ar putea fi obligată să-și explice comportamentul în fața forțelor de ordine. Computerele sunt programate să analizeze mișcarea oamenilor sau a vehiculelor din imaginile transmise de camere. În cazul în care un comportament este considerat suspect, computerul alertează operatorul uman. **(I.B.)**

Noul val de legalizare a sinuciderii asistate și eutanasiei

După ce referendumurile (1994 și 1997) din statul Oregon, SUA, au legalizat sinuciderea asistată, iată că un alt referendum în statul Washington din 4 noiembrie 2008 și o decizie a unei curții districtuale din Montana din 8 decembrie 2008, dau câștig de cauză susținătorilor sinuciderii asistate și eutanasiei.

Scrutinul din 4 noiembrie din Washington a aprobat Inițiativa 1000 – *Moartea cu demnitate* –, care le permite medicilor să administreze o doză mortală de medicamente pacienților care, potrivit estimărilor lor, vor muri în cel mult 6 luni. Decizia recentă a curții din Montana merge în aceeași direcție, permițându-le cetățenilor aflați în deplinătatea facultăților mentale care se află în stadiile înaintate ale unor boli terminale să obțină o prescripție pentru o doză letală de medicație care să le pună capăt vieții.

Pe celălalt mal al Atlanticului, câteva state europene se află tot mai aproape de legalizarea eutanasiei. Astfel, în Olanda, Parlamentul a votat pe data de 28 noiembrie 2008, una dintre cele mai permissive forme de legalizare a eutanasiei, care va putea fi aplicată cu acordul unuia dintre părinți chiar și minorilor cu vârste cuprinse între 12 și 16 ani. Pentru cei care au peste 16 ani, nu este nevoie decât de o simplă cerere.

În Luxemburg, Marele Duce Henri a provocat o criză constituțională la începutul lunii decembrie 2008 când a anunțat că nu va semna legea votată de Parlamentul acestei țări care legaliza eutanasia. Răspunsul primului ministru, Jean-Claude Junker, nu s-a lăsat așteptat. El anunță că Luxemburgul va modifica constituția lipsindu-l pe Marele Duce de

drepturile sale de suveran, astfel încât legea privind eutanasia să fie aprobată.

Sinuciderea asistată este permisă și în state ca Belgia și Elveția. Potrivit unui studiu dat publicității în noiembrie 2008 de către Universitatea de Științe din Zurich, tot mai mulți oameni care nu se află în pragul morții din state care au interzis sinuciderea asistată se deplasează în Elveția pentru a beneficia de „serviciile” unor grupuri – adevărați lobiști ai morții – precum Dignitas și Exit care oferă consultanță juridică și „asistență medicală” pentru cei care vor să se sinucidă.

În acest context, printr-o ciudată „coincidență”, sfârșitul lunii noiembrie deschide un început de dezbatere și în țara noastră asupra eutanasierii, prin mediatizarea cazului unui tânăr din Constanța, Eugen Constantin Anghel, aflat în fazele terminale ale unor boli la

ficat, care în premieră în România, a cerut președintelui României să-i aprobe cererea de eutanasia.

Cu toate că în România există legi care condamnă în mod expres eutanasia, iar Colegiul Medicilor respinge această practică în unanimitate, ca încălcând codul deontologic, aflăm de un proiect de eugenie mascat inițiat, la sfârșitul lunii octombrie, de Ministerul Sănătății care prevede ca pacienții cu șanse mici de supraviețuire să nu mai fie ținute la terapie intensivă... din lipsă de fonduri.

Ultima oră: Un post de televiziune britanic a transmis, recent, pe 10 decembrie, un documentar despre sinuciderea asistată a unui britanic care suferea de neuron motor central. Documentarul arată cum Craig Ewart, de 59 de ani, s-a sinucis cu o cantitate mare de barbiturice, fiindu-i filmate ultimele momente ale vieții sale. (P.M.)

PRESA ORTODOXĂ oferă, pentru cei care se abonează începând cu primul număr al revistei din **ianuarie 2009**, posibilitatea unui **abonament de 40 RON** pentru următoarele 12 numere ale revistei. Pentru abonare, scrieți-ne la **CP 61-02 București** sau la **presa.ortodoxa@gmail.com**, pentru a ne transmite adresa dvs. și codul poștal. Plata se face ramburs.

Revistă editată de

ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA FAMILIEI ȘI COPILULUI

cu sprijinul

ASOCIAȚIA PRO VITA PENTRU NĂSCUȚI ȘI NENĂSCUȚI /

ASOCIAȚIA LOGOS / ȘCOALA BRÂNCOVENEASCĂ / ASOCIAȚIA

ORTODOXĂ PROLOGOS / ASOCIAȚIA PRIETENII MUNTELUI

ATHOS / ASOCIAȚIA BRÂNCOVEANU / ASOCIAȚIA ARSENIE

BOCA / ASOCIAȚIA METAMORFOSIS / ASOCIAȚIA FILANTROPICĂ

MEDICALĂ CHRISTIANA / ASOCIAȚIA DASCĂLILOR DIN

ROMÂNIA / EDITURA PREDANIA